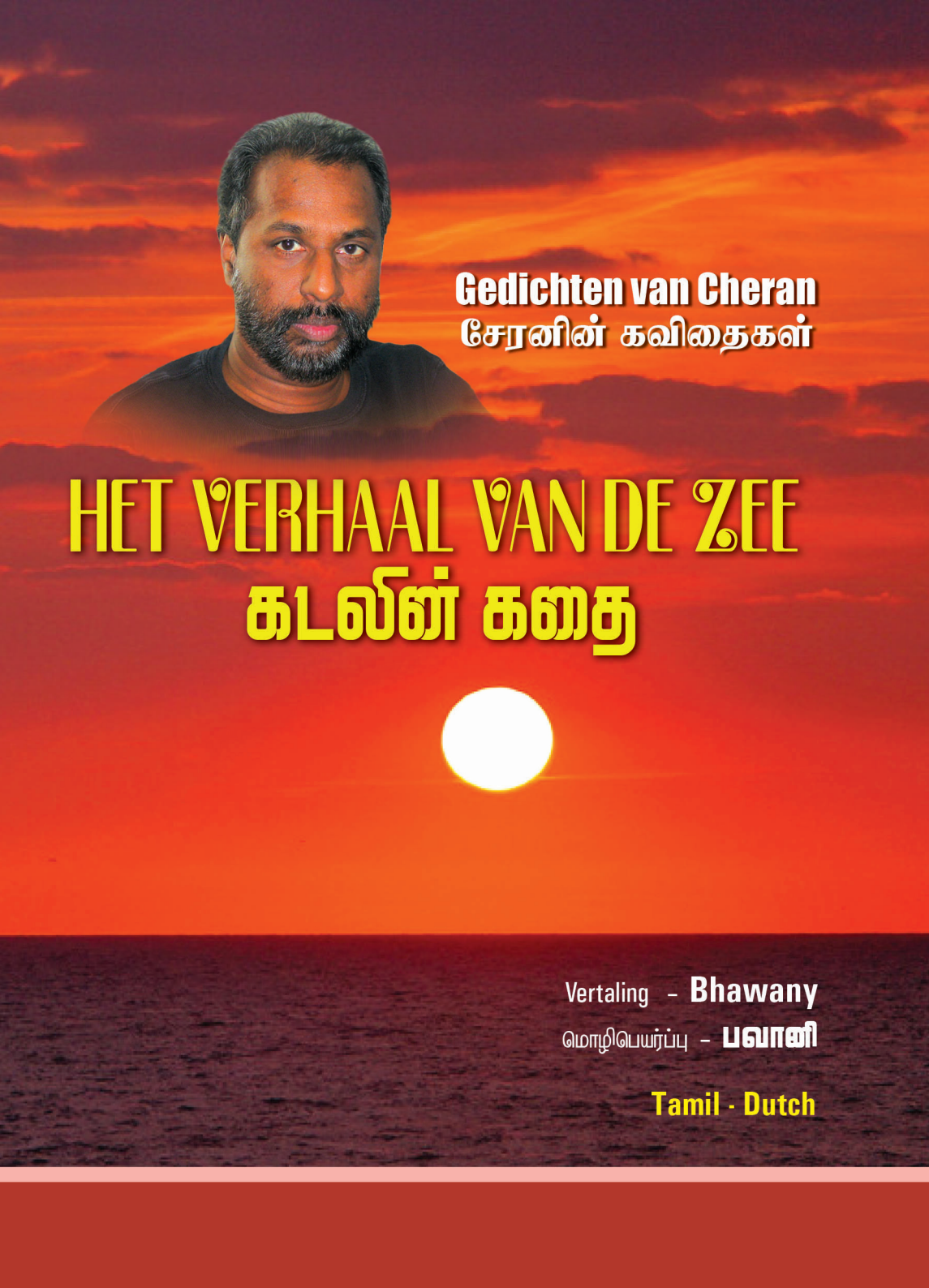
Gedichten van Cheran
சேரனின் கவிதைகள்
HET VERHAAL VAN DE ZEE
கடலின் கதை
Vertaling - Bhawany
மொழிபெயர்ப்பு - பவானி
Tamil · Dutch

Het Verhaal Van De Zee
கடலின் கதை

Gedichten van Cheran
சேரனின் கவிதைகள்

Vertaling : Bhawany
மொழிபெயர்ப்பு : பவானி
Tamil - Dutch

Book Name	:	Het Verhaal Van De Zee
First Edition	:	2018
Author	:	Cheran Rudhramoorthy
Translator	:	T. Bhawany
Pages	:	144
Size	:	A5
Printed by	:	Wanasinghe Printers Trinco Road, Batticaloa.
ISBN	:	978-955-35574-0-7

© All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocoping, recording or otherwise, without the prior written permission of the author.

VOORWOORD VAN DE VERTALER

Deze gedichtenbundel is een kleine selectie gedichten van Cheran, een van de belangrijkste dichters die tegenwoordig in het Tamil schrijft. Sinds zijn negende schrijft Cheran al gedichten variërend van rijmpjes tot heel technische stukken. Ook met bijna lyrische gedichten die strak op rijm over liefde, de maatschappij of de dood gaan. Hij neemt je aan de hand mee zijn hoofd in. Soms lichte versie, soms klassiek, soms ongecompliceerd, soms een grote puzzel, soms zwaar, soms licht. Maar elke keer raakt het je hart. Een beetje om te huilen, een beetje om te lachen.

Cheran begon te schrijven op een moment dat het etnische conflict in het land snel escaleerde in een burgeroorlog. Zijn poëzie brengt het verhaal van die oorlog van meer dan drie decennia in kaart, en de nasleep ervan. Het verhaal wint aan ontroering, omdat het zich afspeelt tegen een landschap dat ooit idyllisch was en nu verwoest. Toch is dit niet het enige verhaal in zijn creatie. Geweven zijn liefdesgedichten die vaak, zelfs in zijn vroegste werk, worden overschaduwd door onzekerheid en verlies. Andere thema's zijn verplaatsing, verbanning en de ervaring van diaspora.

Cheran weigerde standvastig om zich aan te sluiten bij een van de politieke groeperingen binnen de Tamil-gemeenschap. Dit heeft hem in staat gesteld zich uit te spreken tegen alle gruweldaden gepleegd zowel door het Srilankaanse leger als door de Tamil-militanten. Hij ziet zijn rol als kroniekschrijver en getuige: de dichter is vaak aanwezig in het kader van het gedicht, kijken, becommentariëren, aanklagen. De 'stem' in de oorlogsgedichten wordt fijn beoordeeld: Nadenken is een van de uitdagingen voor een vertaler.

De retoriek is vaak die van direct adres, dicht bij mondelinge afleveringen; publiek en persoonlijk tegelijkertijd. Zo'n stem is merkbaar in de elegieën voor vrienden die werden gedood; het zijn gedichten van persoonlijk verdriet, maar ook van gemeenschappelijke rouw; getuigenissen van vriendschappen en de mensheid.

Veel gedichten zijn verslagen van specifieke gebeurtenissen, waarvan sommige extreem zijn, maar het specifieke wordt ook een commentaar op de Sri Lankaanse oorlog als geheel. Vanwege deze complexiteit is de poëzie van Cheran zowel een levendig als aangrijpend verslag van de oorlog, wiens gruwelen nog niet zijn beëindigd en tegelijkertijd van diepgaande relevantie voor ons, onze tijden en de wereld waarin we leven.

Bovendien is er een bepaalde techniek, een manier om het landschap waar te nemen. Vaak met de nadruk op een klein detail, of een enkel beeld dat tegelijk echt en symbolisch is. Dit kenmerk plaatst hem in een oude poëzie van landschap en natuurlijke beelden. Evenzo zijn veel van zijn oorlogsgedichten voortgekomen uit specifieke incidenten en hebben de directheid bijna een reportage, van zich bewust zijn van de geschiedenis in wording. Je ziet aan alles dat hij plezier heeft in taal, en in het spelen met taal. Zijn passie en verbeeldingskracht is buitengewoon. Dit is een gedichten bundel vol met niet alleen persoonlijke liefdes, beslommeringen en grappige observaties, maar ook duistere passages uit zijn verleden.

Deze gedichten bundel heet “Het Verhaal van de Zee”. De zee biedt vrijheid en veiligheid; het is een bescherming tegen buitenstaanders, maar vervreemdt mensen ook en maakt ze insulair en kwetsbaar. De zee krijgt een speciale betekenis omdat ze verschillende vormen van rivieren, putten, tranen en in verduisterde tijden bloed omhelst.
Cherans gedichten blijven een uitdaging voor de vertaler, grotendeels omdat het origineel voor de lezer veel suggereert over de specifieke cluster van gebeurtenissen in Mullivaikkal in mei 2009. Hoewel het gedicht zelfs in het Tamil abstract en gegeneraliseerd blijft, zijn de specificiteit en intenties overduidelijk voor de lezer die de culturele en politieke scène kent en competent is met de oorspronkelijke taal. Sommige gedichten drukken een diepe bezorgdheid uit over cultureel verlies, veroorzaakt door geweld, verspreiding en dood. De lyriek, zachte ironie, gevoel voor gemeenschap en verbondenheid, liefde en erotiek van zijn poëzie zijn bijzonder.

De lyriek van sommige van zijn vroege gedichten is een duidelijke aanwijzing voor de invloed van een poëtische omgeving. Cheran groeide op in een cultuurrijke omgeving, en zijn vroege invloeden omvatten het werk van zijn vader Mahakavi, wiens poëzie grensverleggend was in zijn vermogen om een duidelijk modernistische gevoeligheid samen te voegen met traditionele metrische vormen van poëzie.

Cheran zelf erkent in een interview de diepe impact van zijn vaders poëzie, en zijn eigen gewoonte om grote stukken van zijn vaders poëzie te onthouden en ze vervolgens op openbare plaatsen te reciteren. Ik ben zelf ook een grote liefhebber van Mahakavi Rudramoorthy. Ik heb via de gedichten van Mahakavi, Cheran leren kennen. Mahakavi staat aan de bassis van het ontstaan van dit boek. Daarom wil ik graag dit boek opdragen aan Mahakavi Rudramoorthy.

Ik wil graag iedereen bedanken die een bijdrage heeft geleverd om deze publicatie mogelijk te maken. Ik wens jullie heel veel lees plezier.

Bhawany
Tolk- Vertaler: Tamil-Nederlands

Dit boek wil ik opdragen aan
Poet Mahakavi Rudramoorthy

BIOGRAFIE

Cheran, een van de bekendste en meest invloedrijke Tamildichters, was geboren in 1960 in het dorp aan zee Alaveddy, vlakbij Jaffna in Sri Lanka. Zijn vader, T. Rudhramurthy, (1927 -1971) algemeen bekend als 'Mahakavi', de Grote Dichter, was een van de toonaangevende literaire figuren in het moderne Tamil schrift uit Sri Lanka. Cheran groeide op met een basis in de Tamil-klassiekers, maar hij was vanaf zijn vroege jaren ook bekend met de werken van de jongere, links georiënteerde dichters die hun huis bezochten. Hij studeerde af aan de Jaffna Universiteit met een diploma in Biowetenschap. Dit waren de jaren waarin de etnische conflicten en de burgerlijke onrust zich in Sri Lanka verontrustend verspreidden. De Tamil-bevolking was woedend toen Singalese politieagenten in 1981 de openbare bibliotheek van Jaffna in brand staken en meer dan 95.000 boeken vernietigden, waarvan sommige onvervangbaar waren. Maar wat volgde was mogelijk nog erger. In juli 1983 begon een van de ergst gewapende conflicten tegen de Tamils in Colombo en verspreidde zich over Sri Lanka.

Hierna waren er daden van geweld en wreedheden die dagelijks door de Tamils werden ervaren. In 1984 trad Cheran toe tot het personeel van de Saturday Review, een Engelstalig weekblad dat bekend stond om zijn standpunt over persvrijheid, en de fundamentele rechten en gerechtigheid voor minderheden. Als dichter en een politieke journalist weigerde Cheran zich aan te sluiten bij een van de verschillende Tamil-militante groepen die op dat moment actief waren in Jaffna. Als gevolg hiervan werd hij zowel door het Sri Lankaanse leger als later door de Liberation Tigers van Tamil Eelam (LTTE) lastig gevallen. Hij vertrok in 1987 naar Nederland waar hij een Masters Politiek en ontwikkeling en politieke sociologie diploma studie voltooide. Toen hij twee en een half jaar later terugkeerde naar Colombo, hielp hij mee aan de start van de Tamil krant Sarinihar, uitgegeven door de Beweging voor Interraciale Gerechtigheid en Gelijkheid. Hij werd aangeraden

om het land in 1993 opnieuw te verlaten. Cheran ging naar Toronto, Canada waar hij zijn PhD Sociology aan York University, Toronto Canada behaalde. Hij is nu Universitair professor bij de Afdeling Sociologie aan de Universiteit van Windsor in Ontario,148Canada.

Zijn academische interesses zijn gericht op de leer van etniciteit, identiteit, migratie en internationale ontwikkeling. Naast zijn academische carrière is hij zijn poëzie blijven schrijven en een bijdrage gaan leveren aan literaire en politieke tijdschriften. Cheran's vroege gedichten, 1975-2000, werden verzameld onder de titel Nii Ippozhudhu Irangum Aaru (De rivier waarin je nu afdaalt) (Nagercoil: Kalachuvadu, 2000). Dit werd gevolgd door Meendum Kadalukku (Once Again the Sea) (Nagercoil: Kalachuvadu, 2004) en Kaadaatru (Forest-Healing) (Nagercoil: Kalachuvadu, 2011). Naast deze boeken, co-redigeerde hij, samen met drie anderen, een mijlpaal bloemlezing van Tamil politieke poëzie, Maranatthul Vaazhvoom (Wij Zullen Leven Met De Dood) (Coimbatore: Vidiyal, 1985). Enkele van zijn meest recente academische publicaties omvatten De Zesde Genre: Herinnering, Geschiedenis en de Tamil Diaspora Verbeelding (Colombo: Marga Institute, 2001); Geschiedenis en de Verbeelding: Tamil cultuur in de globale context, samen met Darshan Ambalavanar en Chelva Kanaganayakam (Toronto: TSAR-publicaties, 2007); Nieuwe demarches: essays in Tamil Studies, gezamenlijk uitgegeven door Darshan Ambalavanar en Chelva Kanaganayakam (Toronto: Canadian Scholars 'Press, 2008) en Pathways of Dissent: Tamil Nationalisme in Sri Lanka (ed.) (New Delhi: Sage, 2009).

INHOUD

01. மழைநாள் / Een regenachtige dag 10

02. கடல் / De zee 14

03. இறுதி வார்த்தை / Laatste woorden 16

04. இறந்தகாலம் / Het verleden 20

05. எனது நிலம் / Mijn land 22

06. இரண்டாவது சூரிய உதயம் /
Een tweede zonsopgang 26

07. மழைக் காட்டின் பெருமரம் /
De reuze boom in het regenbos 28

08. தலைமுறை / Generatie 32

09. எலும்புக்கூடுகளின் ஊர்வலம் /
Een processie van skeletten 34

10. அவர்கள் அவனைச் சுட்டுக் கொன்றபோது /
Toen ze hem doodschoten 42

11. இராணுவ முகாமிலிருந்து கடிதங்கள் /
Brieven uit een legerkamp 46

12. எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடலாம் /
Ik zou dit alles kunnen vergeten 54

13. ஒரு சிங்களத் தோழிக்கு எழுதியது /
Brieven uit een Sinhalese vriend 58

14. எல்லோரையும் போல் அந்த நேரத்தில் நீ அழவில்லை /
Je heht die dag niet gehuild 66

15. குழந்தைகள் / Kinderen 70

16. 21 மே 1986 / 21 mei 1986 74

17. எரிந்துகொண்டிருக்கும் நேரம் / In een tijd van brand 78

18. காதல் வரி / Liefdeslied 84

19. ஊழி / Apocalyps 90

20. மூத்தோன் / De oudere 92

21. பொழுது சாய்ந்தது / Zonsondergang 98

22. கேள் / Vraag 100

23. துண்டிக்கப்பட்ட காலின் கதையை எழுதுகிறேன் /
Ik schrijf het verhaal van een afgesneden been 104

24. நிறம் / Kleur 108

25. நந்திக்கடல் / Nandikadal 110

26. கரடியின் கதை / Over een Beer 112

27. கடலின் கதை / Het verhaal van de zee 116

28. திரிதல் / Roamen 118

29. இருள் / Duisternis 120

30. கோடை காலத்தில் கண்ணாடி அணிந்த பெண்ணை
முத்தமிடும் போது /
Kussen met een vrouw die een bril draagt in de zomer 122

31. தொலைபேசி அழைப்பு / Telefoontje 128

32. படத்திலுள்ள சிறுவர்கள். பெண்கள். ஆண்கள் /
Foto's van kinderen, vrouwen en mannen 130

33. ரோஹிங்கா மக்களுக்கும் எமக்கும் /
Aan de Rohingyas en ons 134

34. நான் இறந்து போகிற போது / Wanneer ik sterf en vertrek 140

மழை நாள்

உன் நினைவில் வருகிறதா
அந்த மழைநாள்?

மஞ்சள் வெயிலில்தான் துவங்கி
மழையாகப் போய் முடிந்தது மாலை.
சைக்கிளிலே,
கொஞ்சம் விலகித்தான்
நீ வந்தாய் பக்கத்தில் எனினும்
நிழலிரண்டும் என்னவோ
சேர்ந்தபடிதான் அசைய,
வானம் இருண்டு,
வரம்புகளில்லாத ஒரு மழையில்
நிலத்தில் புழுதி செத்துப் போயிற்று.

தெருவோரச் சிறு குடிலுள்
மழைக்கு ஒதுங்கி
முகம் துடைத்தபோது
கைகளும் ஈரம்

உன் நினைவில் வருகிறதா அந்த மழை நாள்?

நீர் வழிந்து, மை ஊறி நனைந்துபோன
பாடக் குறிப்புகள் மறுபடியும் எழுதப்படாமலே போயிற்று.
சோர்ந்துபோன மரங்கள்மீதும்
பூவரசமிலைகள் துடிதுடிக்கவும்,
பனை ஓலைகளூடாக வடுகிற காற்று
அன்று கடலோடு உறைந்து போகவும் மழை.
அருகில் நீ. குடிலுக்குள் நசநசத்த ஈரம்

Een regenachtige dag

Herinner je je die regenachtige dag?

Het begon met gele zonneschijn,
en die avond eindigde met regen.
Je fietste naast mij, op een afstand,
maar onze schaduwen,
om een of andere reden,
bewogen langs ons, verstrengeld,
toen de lucht donkerder was en
het stof in de onbegrensde regen overleed.

We beschutten van de regen
in een hut in de buurt en
veegden onze gezichten;
onze handen druppelden.
Herinner je je die regenachtige dag?

Door het regen water,
vloeide het inkt weg,
onze lezing notities zouden
nooit opnieuw worden geschreven.

Het regen viel op de slappe bomen,
en sloop de Portia bladeren af,
sluipend door palmera palmen,
de wind die dag kwam bij de zee.
Je was naast me, een vocht die de hut vult.
Door de dichte, kronkelende duisternis
van de regen in een enkele lijn

திரண்டிருந்த விசும்பு மழைக்கறுப்பில்
மின்னல் கோடாய் எழுந்து அலைந்து அழிகிறது.

கொடிமின்னல் என்று நீ சொல்ல
வான்வெளியை நான் பார்க்கிறேன்.
கணத்துள் அது முடிய அடுத்ததற்காய்க் காத்திருப்பாய்.
அப்போது இடி முழங்கும்.

மழைச்சாரல் தெறித்த முகத்தில் நனைந்தபடி
நீண்ட மயிரொன்று கழுத்துவரை,
ஒரு வழி தப்பிய ஆடு.

மழை குறையத் தூற்றல் மனங்கொள்ள
மீண்டும் பயணம் தெருவோரம்,
மனுஷப் பிசாசுகளின் விழி விதைத்த
பார்வை அம்புகளாய்க் குத்தும்,

ஈட்டிகளாய்த் துருவும்தான் எனினும்,
இணை கொண்ட போது தெருவும் சிதறுகிறது.
மீண்டும் சிறு தூற்றல் மழை முகிலின்
இருள் கவிய நானும் நீயும் சமாந்தரமாய்...

உன் நினைவில் வருகிறதா அந்த மழைநாள்?

verdwijnt de bliksem in de lucht.

Een blikseminslag, riep je uit,
maar het was weg toen ik weer keek.
Als we wachten op de volgende,
roert de donder.
Bij je regenstraal gezicht
valt een enkele natte krul haar aan je nek;
een verdwaalde lam.

De regen vertraagt tot een constante druip;
we keren terug naar onze reis langs de straat.
Menselijke duivels zullen op ons staren,
hun blik vallen als pijlen zoals
speren die door ons doordringen.

Maar de straat verplettert en valt weg
als we naast elkaar zijn.
Nogmaals, de druppels;
jij en ik, evenwijdig naast elkaar...
beschut onder de duisternis van
regenwolken.

Herinner je je die regenachtige dag?

கடல்

அலை எழுப்பி
நுரை தள்ளும் கரையில் நிலம்
அணைக்கக் கரம்
நீட்டும் திரைகள்
கண் தொட்ட தொலைவிருந்து
மணல் புரளும் தரைவரையும்
இளநீளத் துயில்,
அசைந்து கலையும்
சிலவேளை,
சலனமற்று வான் நோக்கி,
நிலம் நோக்கிப்
பெருவெளியாய் விரிந்தபடி
இருள் தழுவும் மாலைகளில்
தலையுயர்த்திச் சாய்ந்தாடும்
பனைமரத்து இலை போல
அலை உயரும் இருள் தழுவ,
இருள் தழுவ அலை உயரும்
இன்னும், சிலவேளை ஒளிக்கதிர்கள்
தெறித்தபடி படகுகளின் துடுப்பசைவில்
நிலம் நோக்கிச் சலசலக்கும்
அலை தழுவும் கரையிருக்கும்
எனக்குள்ளும் விரிகிறது,
கடல்.

De zee

Tegen de kust stijgen de golven,
een schuim vormend
dat zich uitstrekt
om het land te omarmen.
Van de weidse horizon
naar de dichtstbijzijnde kust
met zand gedompeld,
verdwijnt een lichtblauwe sluier,
glijdt en verdwijnt.
Soms, volkomen stil,
verspreidt de enorme uitgestrektheid zich
kijkt opwaarts naar boven naar de hemel,
en naar beneden naar de aarde.
In de verduisterende avond,
stijgen de golven hoog om,
net zoals palmera palmen,
hun hoofden opheffend en heen en weer gooiend,
de duisternis te omarmen.
Duisternis omarmend
stijgen de golven hoog.
Zelfs op zulke tijdstippen
varen boten landwaarts,
de roeispanen spattend,
verstrooien vlokken van licht.
Golven schieten langs de kust,
verspreiden in mij, de zee.

இறுதி வார்த்தை

இன்று

மயிரிழையில் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது
வாழ்வு

குருதி கொப்புளித்தும்
பிரவாகம் எடுக்கும் கண்களுடன்
மரணத்தின் படைவீரர்கள்
எந்த நேரமும் வரலாம்..

குருட்டு விசுவாசமுள்ள
முரட்டுப் போர்க்குணத்துக்கும்
முரட்டு விசுவாசமுள்ள
குருட்டுப் போர்க்குணத்துக்கும்
நன்றி
மனிதம் உருவழிகையில்
மௌனத் திரையிறங்கி
நிஷ்டை கூடுதல்
கவிஞனுக்கு அப்பாற்பட்டது
பேசுகிற கவிஞன் ஒரு கண்ணிவெடி
பேசாதவன் பிறகு
பிரளயமாவான்

வாழ்வு
காற்றொரு துளியும்
கடலொரு பிடியும்
புணர்ந்து பிறந்த நுரை அல்ல
என்பதை
எல்லோரும் உணரவேண்டும்

Laatste woorden

Vandaag
leven
hangt aan een draad.
Bloed kokend
ogen in vuur en vlam
de soldaten van de dood
kunnen verschijnen
te allen tijde.
Blinde toewijding
tot een gewelddadige agressie
een gewelddadige toewijding
tot een blinde agressie.

Ik bedank jou.
Wanneer mensen doodgaan
in stilte omhuld
terugtrekkend in stilte
is niet voor de dichter.
Een dichter die spreekt
een landmijn
wie niet
de stem van de ondergang.
Een druppel lucht
een handvol water
het schuim dat ze creëren
maakt geen leven.

மேலும்
இரத்தம் எப்போதும் சிவப்பு அல்ல
உறைந்த பிறகு
கறுப்பு என்பதையும்.

நல்லவை, அல்லவை
எல்லாவற்றையும் தீயிலிடும்
ஒரு கண்மூடித்தனமான வேள்விக்கு
வேத மந்திர கோஷம் முழங்க
எல்லா இடங்களிலிருந்தும்
வருகிறது காளான்.

நட்பும்
நேசமும்
நியாயமும்
நுழைய முடியாமல் உறைந்த பருத்தி
ஆடைகளுக்குள்ளும்
தடித்த முதலைத் தோலுக்குள்ளும்
இருண்டு கிடக்கின்ற
இதயத்தின் அறைக்குள்ளும்
எங்காவது ஒரு மூலைக்கு

எரியும் என் சிதை
ஒரு சிறு வெளிச்சம் தரட்டும்
அந்த வெளிச்சத்திலிருந்து
ஒரு பாடல் பிறக்கும்

வீரம் விளைந்த சிந்தப்படாத
இரத்தத்தின் கறை படிந்த
கரங்களால்
குழந்தைகளை கவிதைகளை
மலர்களைத் தொடாமல்.....

Dit moet je
begrijpen;
je moet weten
dat bloed is het niet
altijd rood, stolt
naar zwart.
Een blind geloof
dat alle goeds en slechts
in het vuur gooit;
van overal
zingende lof
enorme hordes.

Vriendschap
liefde
waarheid
kan niet doorboren
de grove katoenen kleding
de dikke krokodillenhuiden;
in het donkere
kamer van het hart
ergens in een hoek
laat mijn brandstapel branden
om een klein lichtje te werpen.

Vanuit dat licht
verschijnt een lied.
Met die door de strijd geharde
met bloed bevlekte handen,
raak ze niet aan
kinderen, gedichten
bloemen. . .

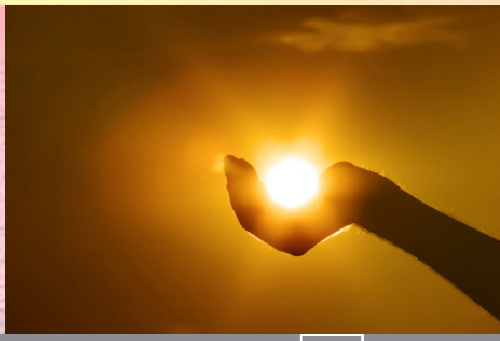

இறந்தகாலம்

யாருமற்ற தெருவில்
மழையில்,
ஒரு வாகை மரத்தடியில்
திடீரென உன்னைக் காண்பேன் என
நம்புதல் இயலாது,
ஆயினும் நடந்தது.

நெடுநாளின் பின்
வண்ணத்துப் பூச்சியாய்த் துடிக்கின்ற
உனது இமைகளை, புத்தகக்கட்டையும்
குடையையும் இறுகப் பற்றியிருந்தும்
நடுங்கும் விரல்களைப் பார்க்கின்றேன்.

அதிர்ந்து போனாய்...
முகம் திரும்பவும் முடியாது
மழை
விட்டு விலகவும் முடியாது
மழை.

வெயில் வா மழை போ என்று
மனதில் செபிக்கின்றாய் போல
என் சின்னப் பெண்ணே
எமது அன்றைய சூரியன்
அன்றே மறைந்து
போயிற்று..

Het verleden

Een verlaten straat,
in de regen,
onder de Vagai boom,
plotseling
om jou te zien
leek onwaarschijnlijk maar
het gebeurde.
Na zo lang,
je ogen flitsen,
gekleurde vlinders
pakken een paraplu,
en een bundel boeken.
Ik zie de bevende vingers,
je was verbluft.
Gezicht,
je kunt je niet afwenden,
regen;
verlaten,
niet mogelijk,
regen.
Regen ga weg;
Zon, kom weer,
je lijkt jezelf toe te zingen,
mijn kleine meisje,
de zon
van ons verleden
op die dag,
verdwenen.

எனது நிலம்

சிறகுவலை விரித்த
பரவைக் கடல் மேலே
மூச்செறியும் காற்று
கடல் நடுவில், கலையும் தலைமயிரை
விரல்களாலழுத்தி
நிமிர்கையிலெல்லாம்
கரை தெரிகிறது,
பனைமரமும்
இடையிடையே ஓடுகளும்.

அலையும்,
எஞ்சின் இரையும்
பொழுது சிதறும்
துளியும் ஒன்றரை
மணி நேரம்
எப்படி முடிந்ததாம்?

பிறகு, மணல் நிமிர்ந்த
வெளி அதனுள் புதைந்த பனைகள்,
ஒவ்வொன்றும் ஓராள் உயரமெனக்
கன்னி மணல்மீது தலைநீட்டும் மணலோ,
கண்ணாடி விதையிட்டுச் சூரியன் போய்க்
குடியிருந்த பொன்னின் துகள்
அதன்கீழ் இரண்டாயிரம்
ஆண்டுகள் முன்பாக,
என் முன்னோர் நடந்த நிலப்பரப்பு.
ஒரு காலடி ஆனால்

Mijn land

Een net verspreid over het ondiepe water
de zware adem van de wind erboven,
vanuit het midden van de oceaan,
vingers die naar beneden drukken
het weerbarstige haar,
we kijken omhoog
zien de kust,
palmera bomen, en sporadisch
de pannendaken.
De golven, de spray en
het gebrul van motoren
negentig minuten
hoe zijn ze geëindigd?
Later, een uitgestrektheid van zand
de geroete palmera bomen,
elk de hoogte van een man,
op dat maagdelijke zand;
het zand zelf,
begraven spiegels
waar de zon ondergaat;
reflecties van goud;
daaronder
tweeduizend jaar geleden
liepen mijn voorouders
over deze aarde;
een voetstap

ஓராயிரம் ஆண்டு
எம் வேர் நீண்டுள்ளது.
துயிலாது,
இந்த அலைகரையில்
நின்று விண்மீன்
சிதறிக் கடலுள்
விழுகிறதைப் பார்த்திரங்கிய
ஒருத்தியின் அல்லது
தொடுவான் வெளி பிளந்து
கரை சேரும் நாவாய்க்குக்
காத்திருந்த இன்னொருத்தியின்
வெறும் மார்பில்
புரண்ட மணி ஒன்றில் பின்மாலை,
அந்திப் பொழுது புடமிட்ட
தென்னோலை காற்றாடும்
வெளியின் மண்
மூடிய சுவடுகளில்,
என் முன்னோர் விட்டுப்
போயுள்ளார்கள் எனக்கொரு செய்தி

நூறுநூறாயிரம் தோள்களின்மீது
ஏறி நின்று,
எனது நிலம் என உரத்துச்
சொல்கிறேன்.
ஏழு சமுத்திர வெளிகளைத் தாண்டி
அதன் மேல் எழுகிற அலைகளை
மீறி அதனைக் கொண்டு போய்,
எங்கும் ஒலிக்கிறது காற்று
"எனது நிலம்
எனது நிலம்."

duizend jaar;
onze wortels zijn diep.
Slapeloos, één vrouw
staande op deze oevers,
klagend over de sterren
die in de zee vallen;
of een ander, wachtend op
de horizon om uit elkaar te gaan,
breng haar boot naar huis;
op haar blote borsten
snuisterijen waarin,
of in de voetafdrukken
nu bedekt met zand
die latere avond, met
kokospalmen zwaaien in de wind,
mijn voorouders
een bericht hebben achtergelaten
voor mij.
Op honderdduizend schouders
sta ik
Dit is mijn land, schreeuw ik;
over de zeven zeeën
trotserend de stijgende golven
de wind draagt
deze stem:
Mijn land
Mijn land.

இரண்டாவது சூரிய உதயம்

அன்றைக்குக் காற்றே இல்லை
அலைகளும் எழாது செத்துப் போயிற்று கடல்.
மணலில் கால் புதைதல் என நடந்து வருகையில்
மறுபடியும் ஒரு சூரிய உதயம்.

இம்முறை தெற்கிலே
என்ன நிகழ்ந்தது?
எனது நகரம் எரிக்கப்பட்டது
எனது மக்கள் முகங்களை இழந்தனர்,
எனது நிலம்,
எனது காற்று எல்லாவற்றிலும்
அந்நியப் பதிவு.

கைகளைப் பின்புறம் இறுகக் கட்டி
யாருக்காகக் காத்திருந்தீர்கள்?
முகில்களின்மீது நெருப்பு,
தன் சேதியை எழுதியாயிற்று
இனியும் யார் காத்துள்ளனர்?
சாம்பல் பூத்த தெருக்களிலிருந்து
எழுந்து வருக.

Een Tweede Zonsopgang

Geen wind die dag;
zelfs de zee was dood, zonder golven.
Toen ik langs liep,
met mijn voeten diep in het zand gegraven,
zag ik nog een zonsopgang.

In het zuiden, deze keer.
Wat is er gebeurd?
Mijn stad was in brand gestoken,
mijn mensen hebben hun gezichten verloren;
op ons land,
op de wind die erop blaast,
een vreemd zegel.

Waar wacht je op
Zijn je handen vastgebonden achter je rug?
Het vuur heeft zijn boodschap op de wolken
geschreven.
Wie wacht, zelfs nu nog?
Vanuit de met grijze as bedekte straten,
marcheer naar voren.

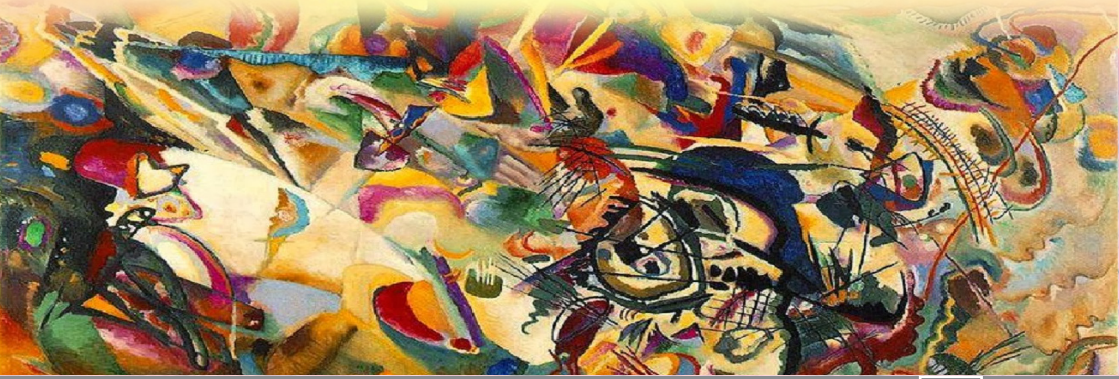

மழைக்காட்டின் பெருமரம்

கடலும் மலையும் மழைக்காடுகளும் சேர்ந்திருக்கும்
ஒரு அற்புத உலகத்தில்
மிக மென்மையான குளிரில்
தரையில் நிற்கிறேன்
என் காலடி ஈரம்

பெருக்கின் போது கடல் வந்து போன உயிர்ச்சுவடுகள்
மணல் கோலங்களாகக் கிடக்கின்றன
இப்போதும் புதிதாக
மெல்ல மெல்ல கடலை மூடிக் கொண்டு வருகிறது
ஒரு பெரும் புகார்
கடல் எது வானம் எது நிலம் எது
என்று தெரியாத
ஒரு மந்திரப் பொழுது பிறக்கிறது

அப்பொழுது வழி தெரியாமல் தத்தளிக்கப் போகும்
தோணிகளுக்குக் குரல் காட்டத்
துறைமுகச் சங்கு விட்டு விட்டு முழங்குகிறது
பெரும்புகார் இப்போது மலைகளையும்
மழைக் காடுகளையும் மூடுகிறது

கொலம்பஸின் கோடரிக்கும் தப்பி
ஆயிரம் வருடங்களாக ஓங்கி நிற்கும்
இந்த நாநூறு அடி உயரச் சீடார் மரத்தைப்
புகார் மூட முயல்கிற போது
யுத்தம் எழுமோ என்று தோன்றியது
ஆனால்

De reuze boom in het regenbos

Een wonderbaarlijk landschap
waar berg, regenwoud en oceaan
samenvoegen,
het weer milde,
Ik sta op
de vochtige aarde.

De afdrukken van
een zwelling van de oceaan trekken
patronen op het zand;
zelfs nu
een zware mist
smolt de oceaan langzaam
waar de zee eindigt en land begint
wazig in dit magische moment;
de vuurtoren sirene blaren
tussenpozen
om de verwarde kano's te begeleiden.

De mist zwakt nu
de bergen en de bossen.
Trekkend vierhonderd meter,
nadat de bijl van Columbus overleefd is
duizend jaar gewoond,
de ceder, nu bedreigd door een mist;
vertoont dit een strijd?

அனுபவம் புடமிட்ட நிறைவின் புன்சிரிப்புடன்
பெருமரம் புகாரைத் தழுவிக் கொள்கிறது
நான் கீழே நிற்கிறேன்

காடுகளின் உயிரைத் தன் வேரிலும்
காற்றின் ஆத்மாவைத் தன் முடியிலும்
சுமந்து நிற்கிறது இப் பெருமரம்
வார்த்தைகள் இல்லாவிட்டாலும்
அதன் மூச்சில் இருக்கிறது
வரலாறுகளின் பேச்சு

பொறுமையில் மலைகளையும் பூமியையும்
புறங்கண்ட பிற்பாடு
வெறி கொண்ட காற்றைச் சாடுவதற்கு
ஒரு சிறு கிளையை மட்டுமே வீசி எறிகிறது
பெருமரம்

அதன் கீழ்
வெட்டரிவாளுடன் மானுடத்தின் சிறுமை.

Gemarkeerd door de wijsheid van de tijd
de reuze boom glimlacht,
omhelst de mist.
Ik sta onder

Het leven van het bos in zijn wortels
de ziel van de lucht in zijn kroon,
de boom,
geen tong om te spreken,
maar in zijn adem
het verhaal van de geschiedenis.

Zijn geduld
de aarde hebben overwonnen
hebben de heuvels geslagen,
de reusboom
nu vliegt een tak
de woedende wind versieren.

En onder
met kettingzagen
kleine mensen staan.

தலை முறை

ஒரு தலைமுறைக்கு முன்
நாடு கடந்தார்கள்
அடுத்த தலைமுறை
மெல்ல மெல்ல மொழி இழக்கும்
தருணத்தில்
தீராப்பெருவலி எழுந்து
எம்மை இணைக்கிறது

பனி உதிர்ந்து காற்றுறையும்
இரவுப் பெரும்பொழுதிலும்
சினத்துடன் எழுந்து தெருவை நிறைத்த
பல்லாயிரம் மக்களிடையே
குரல்வற்றிய ஒரு பெண்ணைக் கண்டேன்

கண்ணீரின் சுவடுகளால்
முகக் கோலம் அழிந்தாலும்
இன்னொரு முகம்
பன்முகமாக விரியக் கண்டேன்

Generatie

Een generatie geleden
zij verlieten hun land;
als de volgende generatie
begint te verliezen
zijn taal
een ondraaglijke pijn
brengt ons nu samen.

Waar sneeuw valt
en de lucht bevriest
zelfs 's nachts
onder degenen
die woedend worden
en de straten blokkeren.

Ik zie een meisje
haar stem was hees geworden.
De sporen van tranen
misvormen haar gezicht;
een ander gezicht vermenigvuldigt
zich en bloeit.

எலும்புக்கூடுகளின் ஊர்வலம்

அவனது கனவுகள்
சாதாரணமானவை
யாழ்ப்பாண மத்தியதர வர்க்கத்துப்
பனங்கொட்டைக் கனவுகள்

பனங்கொட்டை முளைத்து வளர்ந்து
வடலி,
பின் நெடுத்துப் பெரு வடலியாய்ப்
பனையாகப்
பொறுமையாய் ஆண்டுகள்
இருபது சேரும்,
உறுதியாய் வளரும்
ஒரே மாதிரி.

அதுவரை
காத்திருத்தல் ஒரு யோகம்.
அவனும் விடிய விடியப் படிப்பு
அவன் தூங்கும்வரை
அம்மாவும் விழிப்பு
தேநீர் போடத் தட்டிக் கொடுக்க
இரவின் பிடி மீறத் துணையாக.
அம்மாவுக்கு முடியாதென்றால்
அக்கா அல்லது சின்னவள்....
பொறுமையாய் ஆண்டுகள் சேரும்
இது இயற்கை விஞ்ஞானத்தோடு
போகட்டும் சமூகத்துக்கல்ல.
மருத்துவம், பொறியியல், கணக்கியல்
மும்மூர்த்திகள்

Een processie van skeletten

Zijn dromen
zijn gewoon;
de palmera dromen
van de middenklasse Jaffna.

Het palmera-zaad groeit;
wordt een kleine boom,
en groeit dan verder,
een boom en een groter boom;
het overleeft geduldig;
twintig jaar
het groeit stevig
onveranderlijk.

Tot dan, wachten
een geduldige opoffering.
Hij studeert
laat in de nacht
totdat hij slaapt,
zijn moeder is wakker,
om hem aan te stoten, thee aan te bieden
om de greep van de nacht los te maken.
Als de moeder dat niet kan,
dan de zuster
ouder of jonger.

De jaren accumuleren.
Geneeskunde, techniek, handel
het driemanschap;

இப்போ புதிதாய்க் கொம்பியூட்டர்
படிப்பும்
மும்மூர்த்திகளுடன் துர்க்கா தேவியின்
புதிய எழுச்சி.
ஒரு வகையில்
பனையும் இந்தப் படிப்பும் வலியன
வல்லவன் வாழும் ஆளும்
அல்லன தேயும் மாளும்
டார்வினுக்கு நன்றி
ஆனால்
பனை மரங்களுக்குச் சடைக்கத்
தெரியாது
அவற்றுக்கு உயிரூட்ட
இரவும் நிலவும் காற்றும்
வேண்டும்
சில வேளைகளில் கூடவே
மெல்லிய தொனியில் சங்கீதமும்
வேண்டும்

இல்லையெனில் உலர்ந்து
போகாதோ வாழ்வு?
அவனது கனவுகள் சாதாரணமானவை
அவற்றுக்கும் சடைக்கத் தெரியாது.
ஒரு நாள்
அவனது கனவுகள் உருமாற்றம் பெற்றன

அவற்றில்
எலும்புக் கூடுகள் ஊர்வலமாகப் போயின
ஆண் எலும்புக் கூடுகள்
பெண் எலும்புக் கூடுகள்
சிறுவர் சிறுமிகளின் எலும்புக் கூடுகள்
குழந்தையைக் கையில் தாங்கிய
எலும்புக் கூடுகள்

voeg nu computers toe,
een extra godheid
voor de drie goden.
In sommige opzichten zijn
de palmeras en de studies stevig.

Het overleven van de sterksten,
de dood van de zwaksten,
bedankt aan Darwin;
laat dit de wetenschap ondersteunen,
niet de maatschappij.
Maar
de palmera weet niet
te gedijen; om het te voeden,
de lucht, de nacht, de maan
soms zelfs is zachte muziek nodig.

Als niet voor deze
zou het leven niet wegkwijnen?
Zijn dromen zijn gewoon;
ze weten niet hoe ze moeten bloeien.

Op een dag
waren zijn dromen veranderd.
In een optocht van skeletten
mannelijke skeletten
vrouwelijke skeletten
skeletten van kinderen
skeletten die baby's dragen

இளைய எலும்புக் கூடுகள்
முதிய எலும்புக் கூடுகள்
கைகளற்றவையும்கூட

ஒரே திசையை நோக்கியபடி
உறைந்து போயிருந்த
அவற்றின் கட்குழிகளிலிருந்து
கண்ணீரும் இரத்தமும்
ஒடிக் கொண்டிருந்தன
ஆயிரக் கணக்கில்
அணியணியாக எலும்புக் கூடுகள்.....
அவற்றின் மீது
வெறுப்புமிழும் விழி நிமிர்த்தித்
துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தனர்
ராணுவத்தினர்.

ஒரு புறம்
தலைப்பாகை அணிந்திருந்த ராணுவம்
நிஜாம் பாக்கும்
கடலை எண்ணெயும்
நெய்யும்
துண்டு பீடியும் சேர்ந்து
அவலட்சணமாக மணக்கும் ராணுவத்தினர்
இன்னும்
கறுப்பு நிறத்தில் தலைக்குத்
துண்டு கட்டியிருந்தவர்களும்...

மறு புறம்
மினுக்கிய உடையும் மிடுக்கும் மிளிர
மினுங்கும் யப்பானிய வாகனங்களில்
இருந்த ராணுவத்தினர்

இன்னொரு புறமோ
துப்பாக்கியின் திசையை
மாற்றிக்கொண்டுவிட்ட
உள்ளூர் ராணுவம்

jonge skeletten,
oude skeletten
zelfs zonder armen
ogen gefixeerd,
in dezelfde richting
van bevroren contactdozen
stromen bloed en tranen.

Duizenden van hen
skeletten in lijn;
op hen gebruikten de soldaten
hun geweren,
met ogen gevuld van haat
Aan de ene kant
tulband soldaten,
omhult door de stank van Nijam Areca
palm, pinda-olie, ghee
een half gerookte sigaar;
en ook,
die met zwarte sjaals
rond hun hoofden.

Aan de andere kant, soldaten in
gewassen kleding en er flitsend uitziend
in glanzende Japanse voertuigen.
Aan nog een andere kant,

het lokale leger
hun geweren
nu ergens anders opgericht.

குண்டுகள் எலும்புக் கூடுகளைத்
துளைத்துக்கொண்டுவிட்ட
உள்ளூர் ராணுவம்

குண்டுகள்
எலும்புக் கூடுகளைத்
துளைத்துக்கொண்டு
நீண்ட தூரம் சென்றன
செல்லத்
தொலைவிலிருந்தும் தோன்ற ஆரம்பித்தன
எலும்புக் கூடுகள்
குண்டுகளை மீறி
கவச வாகனங்களை மிதித்து
அலறி ஓட ஆரம்பித்த
ராணுவத்தினர் மீதாக
ஒவ்வொரடியாக எடுத்து வைத்து
நடந்து போயின எலும்புக் கூடுகள்
அவற்றின் அணியோ
முடிவற்றுத் தெரிகிறது பயங்கரமாக.

கனவின் இடையில் விழித்தவன்
செயின் ஆற்றங்கரையிலும்
வூப்பெற்றால் நகரத்துத்
தொங்கு பாலத்தின் கீழும்
தொறன்ரோ உறைபனித் திரளுக்கு
நடுவிலும்
துண்டுகளாக வீசப்பட்டிருப்பதை
உணர்ந்தான்
விழிப்பிலும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது
எலும்புக் கூடுகளின் படையணி ஒலி

Kogels
doorboorden de skeletten
en gingen door in de verte.
Ondanks de afstand die ze moesten overbruggen,
kwamen de skeletten te voorschijn;
de kogels trotserend, de tanks vertrappend
stappend op de verstrooide soldaten.
Ze liepen,
hun processie eindeloos,
angstaanjagend.

Nadat hij uit zijn droom was ontwaakt,
besefte hij dat de verspreide stukken
aan de oevers van de Seine lagen,
onder de hemelbaan van Wuppertal,
in het besneeuwde terrein
van Toronto.
Nu wakker,
hoort hij nog steeds
het geluid van marcherende
skeletten.

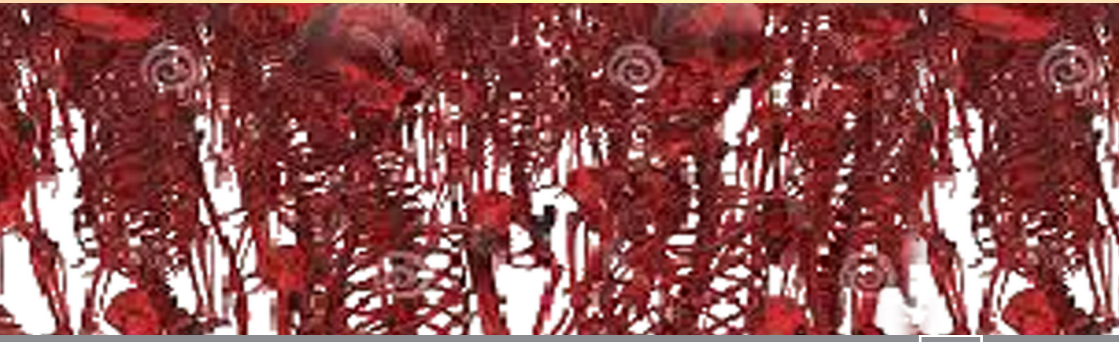

அவர்கள் அவனைச் சுட்டுக் கொண்டபோது...

அவர்கள் அவனைச் சுட்டுக்
கொன்றபோது
எல்லோருமே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்
இன்னும் சரியாகச் சொல்வதானால்
அவன் சுடப்படுவதைக்
காண்பதற்காகவே அவர்கள் நின்றனர்
அவனுடைய வீட்டைக் கொளுத்த வந்தவர்கள்,
பெட்டிக் கடையில் பாண் வாங்கவந்த இரண்டு கிழவிகள்
கையில் கற்களுடன் ஏராளமான சிறுவர்கள் மற்றும்,
அன்று வேலைக்குப் போகாத மனிதர்கள்,

பெண்கள் இவர்கள் அனைவரின் முன்னிலையில்
நிதானமாக அவன் இறந்துபோனான்.
அவன் செய்ததெல்லாம் அதிகமாக ஒன்றுமில்லை
அவனுடைய வீட்டிலும் அதிகமாக ஒன்றும் இருந்ததில்லை.
ஆனால், தமிழர்களுடைய வீட்டைக் கொள்ளையிடுவதை
யார்தான் தடுக்க முடிகிறது?

அன்று காலையும் அதுதான் நடந்தது.
ஐம்பது பேர், அவனுடைய வீட்டை உடைக்க வந்தனர்.
வனத் திணைக்கள அதிகாரியான அவனுடைய அப்பாவின்
துவக்கு நீண்ட காலமாய் முன்னறைப் பரணின்மேலே இருந்தது.

Toen ze hem doodschoten

Toen ze hem dood schoten,
stond iedereen er naar te keken.
Beter gezegd, ze stonden daar alleen maar om te kijken
hoe hij doodgeschoten werd:
degenen die kwamen om zijn huis in brand te steken,
twee oude dames die betelbladeren kochten van de lokale kiosk,
aantal kleine jongens met stenen in hun handen geklemd,
mannen en vrouwen die dag niet aan het werk waren.

Vóór al deze toeschouwers stierf hij rustig.
Wat hij deed was niet veel.
Er was ook niet veel in zijn huis.
Maar wie kan de plundering van Tamil huizen voorkomen?

Dat was alles dat die ochtend gebeurde.
Vijftig mensen kwamen om zijn huis af te breken.
Zijn vader was een ambtenaar van de afdeling bosbeheer;
zijn geweer was jarenlang op kamer opgeslagen.

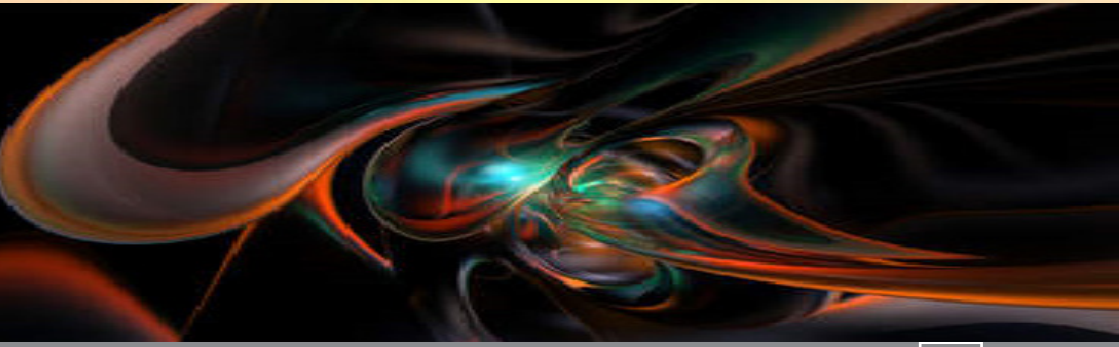

துவக்கை இயக்க அவனும் அறிவான்.
கொள்ளையடிக்க வந்த சிங்களவர்மீது
துவக்கால் சுடுவதைப் புத்தர்கூட
அனுமதிக்க மாட்டார் என்பதை
அரசு அறியும் அமைச்சர்கள் அறிவார்
அவன் எப்படி அறிவான்?

ராணுவம், கடற்படை, விமானப்படை என,
எல்லோருமாக முற்றுகையிட்டு
அவனுடைய வீடு எரிந்துவருகிற புகையின்
பின்னணியில் அவனைக் கொல்வதற்கு முன்,
அவன் செய்ததெல்லாம் அதிகம் ஒன்றுமில்லை
இரண்டு குண்டுகள்
ஒன்று ஆகாயத்திற்கு
அடுத்தது பூமிக்கு.

Hij wist goed genoeg hoe het gebruikt moest worden.
De Boeddha zelf zou het neerschieten
van de Sinhala-soldaten niet toelaten:
de regering wist dit,
de ministers wisten dit.
Maar hoe moest hij het weten?

Voordat ze allemaal verschenen,
het leger, de marine en luchtmacht –
zij belegerden het huis
en schoten hem neer tegen de achtergrond
van de stijgende rook
van zijn brandende huis,
vóór alles wat er gebeurde,
wat hij deed was niet veel:
twee kogels, een in de lucht geschoten,
de andere in de aarde.

இராணுவ முகாமிலிருந்து கடிதங்கள்...

அன்பே நந்தா,
இன்று காலைதான் வந்துசேர்ந்தோம்.
பிரச்சினை இல்லை.
மடியில் றைபிளை இறுகப்
பற்றியிருந்ததில் தூக்கமுமில்லை.
கனவுகள் மிகவும் பயங்கரம் திடீரென விழிப்பு.

ரயில் நிலையத்தில் நீயும் மாமியும்
அழுத அழுகையில் நானுமே பயந்தேன்.
ஆனால், அனைவரும் எனக்குச் சொன்னதுபோல
வடக்கு அப்படி ஒன்றும் பயங்கரமாகத் தெரியவில்லை.
எங்கும் போலவே கடைகள், தெருக்கள், வாகன நெரிசல்.
மனிதர்கள்தான் எமைப் பார்ப்பதேயில்லை.
தற்செயலாகப் பார்க்கிறபோதும்
அவர்கள் எல்லோரது கண்களினூடும்
ஏதோ ஒன்று

இனம் புரியாத ஓர் உணர்வு என்னவாயிருக்கும்
அது என எனக்குப் புரியவே இல்லை.
நாங்கள் தனித் தனியாகச் செல்வது
இயலாது என்பதை நீ அறிவாய் அல்லவா?
இரண்டு கவச வாகனங்கள்,
வேறும் ஜீப்புகள் இரண்டு,
அல்லது மூன்று, ட்ரக் ஒன்று இவற்றில்
குறைந்தது ஐம்பது பேராவது ஒன்றாய்ச் செல்வோம்.
அது, உண்மையிலேயே ஒரு அணிவகுப்புத்தான்
சுதந்திர தின விழாவில் பார்த்திருப்பாயே அப்படித்தான்.

Brieven uit een legerkamp

1
Beste Nanda,
Net aangekomen vanmorgen,
zonder problemen.
Kon nauwelijks slapen terwijl ik het geweer op mijn schoot vasthield.
Vreselijke nachtmerrie; werd wakker met een huivering.

Op het station toen jij en je moeder huilden, was ik ook bang.
Maar wat mij was verteld over het noorden
was niet waar;
Net als overal dezelfde winkels, straten,
verkeersopstoppingen.
Alleen kijken de mensen ons nooit aan.
Zelfs als onze ogen per toeval elkaar ontmoeten,
er is iets vreemd in – een flonkering –
een emotie die ik niet kan plaatsen.

Je weet dat het niet mogelijk is voor ons om alleen te reizen.
Wij zijn een bataljon van ongeveer vijftig in twee gepantserde tanks,
twee - of misschien drie - jeeps en nog een vrachtwagen daarnaast.
Eigenlijk is het als een parade,
net als degene die je op Onafhankelijkheidsdag zag.

ஆனால், ஒரேயொரு வித்தியாசம்.
சுதந்திர தினத்து அணிவகுப்பில்
எங்களுக்கு சுதந்திரம் இருந்தது
துப்பாக்கிகளுக்கு குண்டுகள் இல்லை.
இங்கோ, துப்பாக்கிகளுக்கு வேண்டுமான
அளவு குண்டுகள் ஆனால், சுதந்திரம் இல்லை

2
இன்று முழுவதும் மிகுந்த அலைச்சல் பனை
மரங்களூடாக வளைந்து வளைந்து செல்லும்
தெருக்களில் (அவை மிக மோசம்)
கவச வாகனம் குலுங்கக் குலுங்க இடுப்பு
எலும்பெல்லாம் பிறகு ஒரே வலி.
மத்தியானம் வயல்வெளிகளுக்கு நடுவிலிருந்த
ஒரு கிராமத்தில் மூன்று கொழுத்த ஆடுகள் சுட்டோம்.

இளைஞர்கள் இல்லை
பெண்கள் ஓடி ஒளிந்துகொண்டார்கள்.
முகாமுக்கு மீள்கிற பாதிவழியில் மேஜருக்குரிய சிகரெட்
வாங்க மறந்துபோனதை ஒருவன் ஞாபகப்படுத்தவும்,

பிறகென்ன? அணிவகுப்பாக அவ்வளவு
பேரும் நகருக்குத் திரும்ப நேர்ந்தது

Er is een verschil,
want - bij de Onafhankelijkheidsdag parade waren we vrij,
onze geweren leeg.
Nu hebben de geweren echter een aantal kogels,
en zijn we niet vrij.

2
Vandaag was uitputtend,
over de bochtige wegen (die vreselijk zijn)
Kronkelend tussen de palmera palmen,
schokten de gepantserde voertuigen
al mijn botten, zo pijnlijk.
‘S middags,
in een dorp omringd door velden,
hebben we drie dikke geiten geschoten.

Er waren geen jonge mannen in de buurt,
de vrouwen renden weg en verstopten zich.
Halverwege onze terugkeer naar het kamp
herinnerde een van ons zich dat
we geen sigaretten hadden gekocht voor de majoor.

Wat nu?Het hele konvooi draaide zich om
weer terug naar de stad.

3

இன்று, எதிரிவீரவும், சந்திரசிறியும் மூன்று
தமிழரைச் சுட்டுக் கொன்றனர்.
"நெருக்கடி மிகுந்த தெருவில் திடீரென இவர்கள்
ஓடிச் சென்றதால், கலவரமுற்றுச் சுட்டுவிட்டேன்"
என்று சந்திர சொன்னான் பிறகு,
விசாரணையின்றியே இரண்டு பேரையும்
கொழும்புக்கு அனுப்பினர் இடமாற்றம்தான்.
(கொடுத்து வைத்தவர்கள்)

யாரையாவது சுட்டால் அல்லது சனங்கள்மீது தாக்குதல்
நிகழ்த்தினால் வீடுகளைப் பற்றவைத்தால்
உடனடியாக மாற்றம் கிடைக்கிறது...
நேற்றும் ஐந்து பேர் உடனடியாக மாற்றம்பெற்றனர்.
நான் வந்ததிலிருந்து மொத்தமாக ஐம்பது பேராவது
திரும்பி விட்டனர் எப்போது எனக்கு மாற்றம் வருமோ
நான் அறியேன்.

4

இன்றும் புதிதாக நூறு பேர் எங்கள் முகாமுக்கு
வந்தனர் சின்னப் பயல்கள் மீசைகூட அரும்புதான்.
இயந்திரத் துவக்கை இயக்குவதிலோ திறமையும் குறைவு.
இப்போதெல்லாம் பகலில் அலைந்து திரிந்த பின்னரும்
இரவில் தூக்கம் பிடிப்பதேயில்லை.
நீண்ட நாளாயிற்று உன்னை நேரே பார்த்து,
விடுமுறை என்பது நினைக்கவே இயலாதது.

3
Vandaag hebben Edirweera en Chandrasiri
drie Tamils geschoten en vermoord.
“Ze begonnen te rennen,
plotseling in het midden van een drukke straat.
In verwarring heb ik ze neergeschoten. ‘, legde Chandra uit.
Kort daarna, zonder enige vorm van onderzoek
werden de twee teruggestuurd naar Colombo.
(Ze hebben geluk gehad!) ...

Schiet iemand neer,
val de mensen aan of steek hun huizen in brand,
je krijgt een onmiddellijke transfer. ...
Ook gisteren kregen vijf anderen een onmiddellijke overdracht.
Sinds ik hier aankwam, zijn minstens vijftig van ons naar huis gegaan.
Wanneer zal het mijn beurt zijn? Ik wou dat ik dat wist.

4
Vandaag zijn er honderd nieuwe rekruten aangekomen bij ons kamp.
Jonge mannen, nog bijna geen snor,
nog niet getraind om een machinegeweer te hanteren.
Nu, zelfs na de hele dag rondgedwaald te hebben, brengt de nacht geen slaap.
Het is zo lang geleden dat ik je gezien heb,
maar vrij vragen is ondenkbaar.

5

நேற்று இரவு எமது பிரிவின் பதின்மூன்றுபேரை
பின் சுற்றி வளைத்தன இயந்திரத் துவக்குகள்.
நாங்கள் எவருமே இதனை எதிர்பார்க்கவில்லை.
தலைமை முகாமுடன் வானொலித் தொடர்பு இடையறாமல்
இருந்தும், இருட்டினுள் யமனின் இருப்பை மீற ஒன்றுமே
இயலாது போயிருக்க வேண்டும்.

அடுத்தநாட் காலை எந்தத் தெருவிலும் சனங்கள் இல்லை
கடைகள் இல்லை. அர்த்தம் தெரியாமல் ஓர் அமைதி
என்ன தேசம் இது?
இப்போதெல்லாம் இரவு மிகவும் கொடூரம் மிக்கது.
நிலவொளி படர்கையில் நிழல்கள் அசைவதும்
பெயர் தெரியாத பறவைகள் திடீரென அலறுவதும்
பகல் வரும்வரையில் நரகம்தான்.
அப்புறம், உடனடியாக மாற்றம் கேட்ட எமது பிரிவு
நேற்றுத் தெருவில் இறங்கிற்று எத்தனை பேரைச் சுட்டுத்
தீர்த்தது என்ற விபரம் சரியாகத் தெரியாது.
ஐம்பது அல்லது அறுபது என்று மேஜர் நினைக்கிறார்.

6

அன்பே நந்தா,
ஒரு வழியாக எல்லாம் முடிந்தது
நாளை எனக்கு இடமாற்றம் கடவுளுக்கு நன்றி.
இன்று கடைசித் தடவையாக நகருக்குச் சென்றேன்
அப்படி ஒன்றும் பயங்கரமாகத் தெரியவில்லை.
முன்பு போலவே கடைகள், தெருக்கள் ஆனால்,
மனிதர்கள்தான் முன்பு போலவும் எம்மைப் பார்ப்பதேயில்லை.

5
Gisteravond hebben “ze” dertien van ons bataljon gedood,
met dodelijke nauwkeurigheid ontplofte een bom,
gevolgd door machinegeweren die ons omringden.
Niemand van ons had dit verwacht.
Ondanks constant radiocontact met het hoofdkamp,
geen ontsnapping terwijl duivel ’s nachts afdaalde.

De volgende morgen was er niemand in de straten,
geen winkels open. Een onbegrijpelijke, onheilspellende stilte.
Wat is dit voor een land?
Nu zijn onze nachten vol horror.
Als het maanlicht zich verspreidt,
schaduwen plotseling bewegen en vreemde vogels schreeuwen;
het is echt de hel tot de dageraad. ...
Nadat ik een onmiddellijke overplaatsing had aangevraagd,
ging onze divisie de straat op.
Hoeveel er werden gedood weten we niet precies.
De majoor denkt vijftig of zestig.

6
Beste Nanda,
Het is allemaal voorbij. Eindelijk.
Morgen krijg ik mijn overplaatsing, goddank.
Vandaag ben ik voor de laatste keer naar de stad gegaan.
Het scheen niet zo vreselijk te zijn.
De winkels, de straten waren net als voorheen.
Alleen de mensen kijken, zoals eerder, nooit naar ons.

எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடலாம்

எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடலாம்
இந்தப் பாழும் உயிரை
அநாதரவாக இழப்பதை வெறுத்து
ஒருகணப் பொறியில்
தெறித்த நம்பிக்கையோடு
காலி வீதியில் திசைகளும்,
திசைகளோடு இதயமும் குலுங்க
விரைந்தபோது,

கவிழ்க்கப்பட்டு எரிந்த காரில்
வெளியே தெரிந்த தொடை எலும்பை,
ஆகாயத்திற்கும் பூமிக்குமிடையில்
எங்கோ ஒரு புள்ளியில் நிலைத்து
இறுகிப்போன ஒரு விழியை,
விழியே இல்லாமல்,
விழியின் குழிக்குள்
உறைந்திருந்த குருதியை,
"டிக்மண்ட்ஸ்" ரோட்டில்
தலைக் கறுப்புகளுக்குப்
பதில் இரத்தச் சிவப்பில்
பிளந்து கிடந்த ஆறு மனிதர்களை,
தீயில் கருகத் தவறிய
ஒரு சேலைத் துண்டை,
துணையிழந்து, மணிக்கூடும் இல்லாமல்
தனித்துப்போய்க் கிடந்த ஒரு
இடது கையை,

எரிந்துகொண்டிருக்கும் வீட்டிலிருந்து
தொட்டில் ஒன்றைச் சுமக்க முடியாமல்
சுமந்துபோன ஒரு சிங்களக்
கர்ப்பிணிப் பெண்ணை

Ik zou dit alles kunnen vergeten

Ik zou dit alles kunnen vergeten
vergeet de vlucht
halsoverkop door Galle Road
een sprankje hoop vasthoudend,
weigerend om dit ellendige, kwetsbare leven
te verlaten,
alhoewel de hele aarde schudde
- en zo ook mijn hart -

vergeet het zicht
van een uit stekend dijbeen
van een op de kop liggende, uitgebrande auto
een enkel oog gefixeerd in zijn starende blik
ergens tussen aarde en lucht
leeg van zijn oog
een stopcontact, in bloed gebakken
op Dickman's Road, zes mannen dood
hoofden open gesplitst
zwart haar werd rood
een fragment van een saree
dat ontsnapte van brand
beroofd van zijn partner
een eenzame linkerhand
het polshorloge weggerukt
een Sinhala vrouw, zwanger,
dragend, ondraaglijk,
een wieg uit een brandend huis

எல்லாவற்றையும்,
எல்லாவற்றையுமே மறந்துவிடலாம்
ஆனால் உன் குழந்தைகளை
ஒளித்துவைத்த தேயிலைச் செடிகளின்
மேல் முகில்களும் இறங்கி மறைத்த
அந்தப் பின்மாலையில்
நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு

கிடைத்த கொஞ்ச அரிசியைப்
பானையிலிட்டுச் சோறு பொங்கும்
என்று ஒளிந்தபடி காத்திருந்தபோது
பிடுங்கி எறிபட்ட என் பெண்ணே,
உடைந்த பானையையும் நிலத்தில்
சிதறி உலர்ந்த சோற்றையும்
நான் எப்படி மறக்க?

Ik zou dit alles kunnen vergeten
alles, echt alles kunnen vergeten.
Maar jij, mijn meisje,
weggerukt en weggesmeten
op een late namiddag
toen je wachtte in het geheim
terwijl de handvol rijst
- gevonden na zoveel dagen -
gekookt in zijn pot,
je kinderen verborgen onder de thee struiken
laaggelegen wolken die hen van bovenaf beschermen -
hoe zal ik de gebroken pot vergeten?
en de verspreide rijst
die op de aarde lagen?

ஒரு சிங்களத் தோழிக்கு எழுதியது...

நெல் விதைப்பதற்குப் பதிலாகத்
துப்பாக்கி ரவைகளையே விதைக்கும்
எங்கோ ஒரு கண்காணாத தொலைவில்,
பாதி மாடிவீடுகளாகவும் பாதி
"பயங்கரவாதி" கள ாகவும்
நிறைந்திருப்பதாகச் சொல்லக் கேட்ட ஓர் இடத்தில்
இருந்து வந்த சாதாரண மனிதனான என்னைச்
சந்தித்த அதிர்ச்சியிலிருந்து நீங்களும் உங்கள்
நண்பர் குழுவும் விடுபட நீண்டநாளாகாது.

மண் கலங்க ஓர் நிறமும்,
மண்ணோடு நீர் கலங்க நீரில் நிழல் விரிக்கும்
மேகங்களால் ஓர் நிறமும்,
மின்னுவதற்கென்றே நிலவின் திரை நூலிழையில்
போர்வையிட்ட பாலாவி நீர்ப்பரப்பின் படித்துறையில்,
அருகமர்ந்து இனிய குரலில் உங்கள் சிங்களப் பாடலைக்
கேட்கிறபோது நான் மனம் கிளர்ந்தேன்

Een brief aan een Sinhalese vriend...

Het duurt niet veel dagen
voor jou
en jouw vrienden
om te herstellen van de schok
van mij te ontmoeten, een gewone man,
van een onzichtbaar en ver land
waar, zoals je hebt gehoord dat
we loodschoten uit geweren zaaien
in plaats van zaden; een plek
halfvol van twee verdiepingen tellende huizen,
halfvol terroristen.

Zoals we naast elkaar zaten
op de trappen die naar beneden leiden
naar het melkachtige stuk water
bedekt met glinsterende fijne draden,
flarden van het gordijn van de maan -
water dat veranderde van kleur als haar
modderige diepten werden geroerd
en veranderde opnieuw met de schaduwen
van passerende wolken -
mijn hart smolt
toen je een Sinhalese lied zong
met je zoete stem.

முன்னர் ஒருதரம், அப்போது நான் சிறுவன்
மாகோ ரயில் நிலையத்தில் மட்டக்களப்பு
ரயிலுக்காகக் காத்திருக்கையில், அப்பாவோடு
தண்டவாளத்தில் கொஞ்சநேரம் நீள நடந்தபோது.

நடு இரவு மெல்லிய குரலில் ஓர் தாலாட்டுப் பாடல்
காற்றில் அனுங்கிற்று, குழந்தையின் அழுகுரல்
இடை அம் மெல்லிய குரலின் அதிர்வு அவ்விரவு,
எனது மனதை நெகிழ்த்திற்று நான் துயருற்றேன்.

இன்றும், மெல்லிய துயர் எனைச் சூழ்ந்தது.
ஆடியிலே தூங்கும்வரை ஓயாத பெருங்காற்று
ஓயாத பெருங்காற்றில் உதிர்கின்ற பொன்னொச்சிப் பூக்களையும்,
நெடுந்தோகை மயில் தனது நடையின்
திசைமாற்றத் தடுமாறும்
கணங்களையும் புன்சிரிப்போடு பார்த்து
ரசிக்கப் புரியாத மொழி
நம்மைத் தொலைவிலா வைத்தது?

Eens lang geleden -
Ik was toen een kleine jongen -
wachtend op het station Maho
voor de trein naar Batticaloa,
Ik liep een tijdje met mijn vader,
een stuk langs de spoorlijnen.

Middernacht.
Het stille geluid van een slaapliedje
mompelde door de wind.
De schok van dat zachte geluid
onderscheppende de schreeuw van de baby
sloeg mijn hart die nacht
met plotseling verdriet.

Vandaag ook
Ik ben omhuld door
een fijn verdriet.
Hebben onze verschillende talen, uiteindelijk,
zo'n afstand tussen ons gebracht?
dat we niet konden lachen,
noch genieten van

உங்களுக்கு விருப்பம் என்பதற்காக என்னால் ஒரு மயிலிறகாவது
பறித்துத் தர முடியவில்லை முன்னிரவில் புல் வழியில்
முழு நிலவில் நடந்துபோக நீங்கள் விரும்பிய போதும்
என்னால் துணைவர முடிந்ததில்லை.
மெல்லிய ஏமாற்றங்களை மறக்க உங்கள் கண்களுக்கு முடியவில்லை.
உங்கள் மெல்லிய நேசத்தை மறக்க
எனக்கும் முடியவில்லை.

இயற்கையின் கழுத்தை நெரிக்காமல்
பூக்களை மலரவிட்டுப் புற்களைப்
பூக்கவிட்டுப் போய்விட்டோம்.
நீங்கள் தெற்காக நானோ வடக்காக

de schoonheid van vallende Ponnocchi bloemen
naar beneden geblazen door de onstuimig juli winden,
noch die plotselinge momenten van aarzeling
wanneer de langstaartige pauw
stopte en zich omdraaide in zijn statige wandeling?
Ik kon niet die enkele pauwveer voor je plukken
die je wenste
noch in de vroege uren van de nacht,
je vergezellen, zoals je wenste,
over het door de maan verlichte gras.

Je ogen konden deze kleine teleurstellingen,
niet verstoppen,
noch kan ik
je zachte liefde vergeten.
We gingen onze eigen weg zonder de natuur te verminken,
waardoor de bloemen konden gaan bloeien
en het gras gaan groeien
jij naar het zuiden
en ik naar het noorden.
Bij dageraad, wanneer
als je wandeling maakt
je tanden poetsend,

மலைத் தொடரின் மாபெரிய மரங்களுக்கு மேலாகக்
குளிர்காற்று இறங்கிவரும் இளங்காலைப் பொழுதில்
பல் துலக்கும்போது பயிலும் சிறுநடையில்,
மாந்தையில் மூடுண்ட நகரை மீட்க முயலும்
ஆய்வு வேலையில்
கொஞ்சநாள் இணைந்ததை நீங்கள் நினைப்பீர்கள்.
உங்களுடைய மக்களுக்குச் சொல்லுங்கள்:
இங்கும் பூக்கள் மலர்கின்றன. புற்கள் வாழ்கின்றன.
பறவைகள் பறக்கின்றன.

de koele wind afdaalt
van de grote bomen
langs de bergketens,
zul je je de dagen herinneren
toen we samenwerkten om
een oude stad in Maanthai uit te graven
en onze korte vriendschap.
Vertel je mensen hier ook
dat bloemen bloeien, gras groeit,
vogels vliegen.

எல்லோரையும் போல் அந்த நேரத்தில் நீ அழவில்லை

முன்மாலை
கொஞ்சநேரம் வெயில் இருந்தது
பிறகு இல்லை
நண்பர்கள் வரும்வரை
விமான நிலைய முன்றிலில்
அமர்ந்துள்ளோம்.
ஒரு சிறுமழை திடீரென்று
உரசிக் கொண்டு போயிற்று
இடையிடை வருகிற மென்காற்றில்
இதயத்துடிப்பென அதிர்கிற மணிவாழை
இலையிலிருந்து விரல்களை எடுத்து
எனது கைகளில் தருகிறாய்
விரல்களும் பேச மறந்தன.
நான்கு வருடங்கள் இன்று
பிரியுமுன் எல்லோரையும் போல அந்த
நேரத்தில் நீ அழவில்லை
அழமாட்டாய் என்பதும் முன்னரே தெரியும்
இறுதியாகச் சொல்லக்கூடிய வார்த்தைகள்
எவையோ அவற்றையும்கூட
நீ சொல்லவில்லை

முத்தமிட்டுக் கொள்ளவோ
மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொள்ளவோ
அன்றித் தோளில் தலைசாய்த்துக்
கொள்ளவோ சாத்தியம் ஏதும் இல்லை
இறுகப் பற்றிய விரல்கள் அவற்றையும்
விலக்கி என்மீது துயரத்திரையை அவிழ்த்துவிட்டு
நீண்டு செல்கிற விறாந்தையின்
வழி மெல்லச் சென்று மறைகிறாய்

Je hebt die dag niet gehuild

Vroege avond.
De zon scheen een tijdje en
stierf toen weg.
We zaten aan de ingang van de
luchthaven te wachten op de anderen.
Een plotse motregen sloeg tegen ons en
ging toen zijn eigen kant op.
Je trok je greep terug van de Canna indica,
waarvan de bladeren klopten als hartslagen
toen de wind kwam en ging
en je handen in de mijne legde.
Zelfs je vingers hadden vergeten om te spreken.

Vier jaar geleden, vandaag.

Je huilde niet zoals de anderen
toen we afscheid namen,
en ik wist dat je dat niet zou doen.
Noch sprak je een enkel woord
passend bij een vaarwel.
Er was geen mogelijkheid dat
we elkaar kusten,
je kon je gezicht niet in mijn borst begraven
of je hoofd op mijn schouder leggen.
Je nam de hand weg die ik zo stevig vasthield,
liet een gordijn van verdriet over me vallen,
liep weg langs de lange veranda en verdween.

நான்கு வருடங்கள்
பனிபடர் காலையில் மல்லிகை உதிரும்
தெரு வழி போகையில் உன்
இருமல் கேட்டு நின்ற நினைவு
முடிவிலி வரையில் சமாந்தரம் கொள்ளும்
தண்டவாளங்களில் நம் சமாந்தரம்

மாலைச் சிவப்பில் மெல்லிய மேகம்
தொடர்ந்து பரவ மணலில் உன் மடியில்,
காது மடலில் சுருள்கிற மயிரில்,
கண்களின் துயர இழையில்,
துவளும் உன் உடலில், உயர்த்திய குரலில்,
உன் விழிகள் மயங்கவும்,
கரங்கள் துடித்து
என் முதுகை இறுக்கும் உன்னத கணங்களில்
இருத்தலென்றால் இவற்றில்தான்

இப்போதோ நான் பனியில்
தனித்த அசோக மரம் கச்சாய் நெடு
வெளியின் நடுவில் தனித்திருக்கும்
ஒற்றைப் பனை.

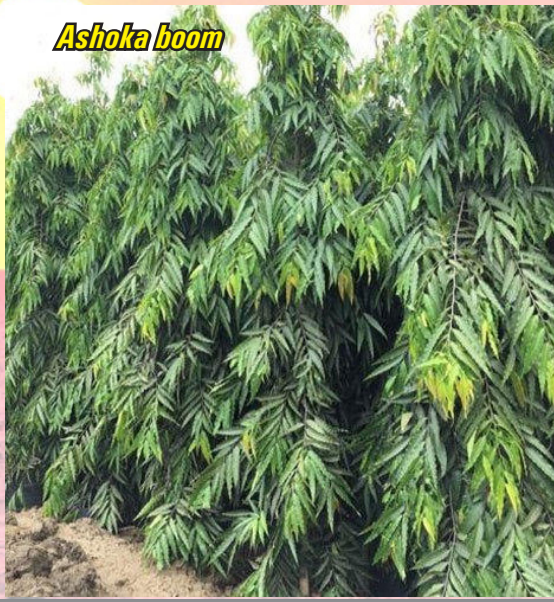

Vier jaar.
Eens, op een bedauwde ochtend
wandelend langs de met jasmijn bezaaide straat
stopte ik kort,
terwijl ik je hoorde hoesten:
die herinnering zal tot in de eeuwigheid duren
als de evenwijdige lijnen van ons leven.

Als ik al leefde, was het op die momenten:
toen de dunne wolken zich geleidelijk verspreidden
in de roodheid van de avond en ik op het zand lag,
mijn hoofd op je schoot,
het haar dat rond je oorlellen krulde,
een spoor van verdriet in je ogen,
je lichaam meegaand,
je stem roept, je oogleden sluiten,
je trillende handen strekken
zich om mijn schouders.
Op die perfecte momenten.

Maar nu sta ik in het kou
eenzame Ashoka boom
midden in een lang landschap van Kachchai:
een eenzame palmera boom.

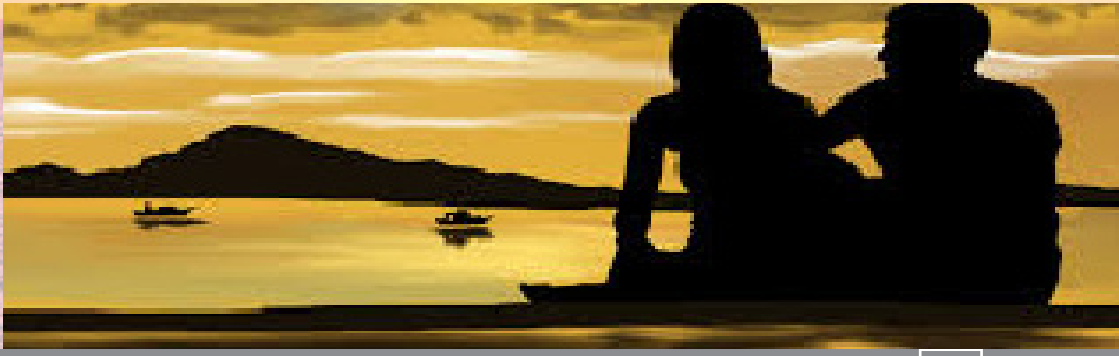

குழந்தைகள்

குழந்தைகளை யார் உருவாக்குகிறார்கள்
என்று நான் கேட்டேன்
திறந்து வைத்த யன்னலூடாகச்
சலசலத்து நானல்ல
அவர்களின் குரலுக்குச் சங்கீத
நரம்புகளைத் தருவதே
என் வேலை என்றது காற்று

அவர்களுடைய கண்களுக்கு
ஆழமான நிறங்களைத் தருகிறேன்
நான் என்றது ஒளி
அவர்களுடைய பிஞ்சுப் பாதங்களுக்கு
ஒரு புன்னகையைத் தருகிறேன்
நான் என்றது செவ்வலரிப்பூ

அவர்களுடைய இதயத்தின் சுவர்களைக்
காதலின் இழைகளால் நெய்கிறேன்
என்றது கடல்
அவர்களுடைய சிரிப்புக்கு
மந்திர வலிமையைச் சேர்க்கிறேன்
என்றன காடுகள்

Kinderen

Wie maakt kinderen,
Vroeg ik.
Ritselend door het open raam,
Wind zei,
Niet ik
Ik geef alleen sterke zenuwen van muziek
naar hun stemmen.

Ik geef diepe kleuren
naar hun ogen,
zei licht.
Ik raak aan hun tedere voeten
met een glimlach
zei de Rode Oleander.
Ik weef de muren van hun hart
met de draden van de liefde,
zei zee.
Ik voeg magische kracht toe
naar hun gelach,
zei het bos.

அப்படியானால் அவர்களுடைய
கைகளில் துப்பாக்கிகளையும்
கால்களுக்கு ராணுவச் சப்பாத்துக்களையும்
இடுப்பில் வெடிகுண்டுகளையும்
கண்களில் வெறுப்பையும்
தந்தது யார் என்று கேட்டேன்.

காற்றும் கடலும் உறைந்தன
வெளியில் உலர்ந்து நொருங்கிற்று
கண்ணாடித் துண்டுகளாக ஒளி.
ஒரு மின்னல் வெட்டில் எரிய
ஆரம்பித்தன பூக்களும் காடுகளும்
எல்லாப் பறவைகளும் கூட்டமாகப்
பறந்து சென்று அத்தீயுள் விழுந்தன.

குழந்தைகள்
எங்களுடைய குழந்தைகள்.

Als dat waar is
Wie heeft geweren in hun handen gezet
leger laarzen op hun voeten
granaten in hun taille
en haat in hun ogen,
Vroeg ik.

Wind en zee bevriezen;
Licht verdorst,
verbrijzelen
zoals glasplaten.
In een enkele bliksemflits
Bloemen en Bos waren in vlammen
en alle vogels, in een grote kudde,
vloog in dat vuur.

kinderen,
onze kinderen.

Rode Oleander

21 மே 1986

நடு இரவில் வீடு எரிகிறது.
நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே
உனது மனைவியைக் கத்தியால்
குத்துகிறார்கள்.
குண்டுவீசு விமானங்கள் நிலைக்குத்தாய்
வீழ்ந்து கிளம்புகையில்
சூரிய ஒளி பட்டுத் தெறிக்கக்
குண்டுகள் வீழ்கின்றன.
எல்லாத் திசைகளிலும்
குழந்தைகள் அழுகிறார்கள்.
பதுங்குகுழிக்குள் இறங்குகிற
அவசரத்தில் விழுந்து உடைந்த
மூக்குக்கண்ணாடியைப் பற்றியே
அம்மம்மா இப்போதும் முணுமுணுக்கிறாள்.
என்னிடமிருந்து இரத்தம்
பெற்றுக் கொள்வதற்கில்லை
என்று பணிவுடன் சொல்கிறார்
இரத்த வங்கிப் பொறுப்பாளர்.
சினேகபூர்வமான துப்பாக்கிச்
சண்டையில் காணாமல் போனவனைத்
தேடிக்கொண்டுபோன நண்பனைத்
தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்.
ஜனநாயகப் புரட்சியா சோசலிசப் புரட்சியா
என்று தர்க்கித்துக் கொண்டிருந்தவர்களில்
சிலர் பீரங்கிக் குண்டுபட்டுச்
செத்துப் போகிறார்கள்.

21 Mei 1986

Om middernacht is je huis in vlammen.
Voor je ogen
steken ze je vrouw.

Luchtmacht vliegtuigen duiken naar de aarde
en stijgen weer.
Bommen vallen, glinsterend,
het zonlicht vangend.
In alle richtingen schreeuwen kinderen.
Mijn grootmoeder blijft over haar leesbril mopperen
die viel en brak
toen ze zich naar de bunker haastte.

De directeur van de bloedbank informeert ons
zeer vriendelijk dat er geen bloed meer is.
Ik zoek naar een vriend die op zoek is naar een andere,
verloren in een heel vriendelijke schermutseling.
Een paar mensen,
die bespreken of dit een democratische revolutie
of een socialistische is, worden vermoord
door kanonaanvallen.
Twee luchtaanvallen overleefd hebbende
en zevenentwintig helikopter aanvallen,

இரண்டு விமானத் தாக்குதல்களுக்கும்
இருபத்தேழு ஹெலிகொப்டர்
தாக்குதல்களுக்கும் தப்பிப் பிழைத்து
ஒரு குட்டி நாயுடன் மோதிக்
கணுக்கால் உடைந்து
கட்டிலில் கிடந்தபோது
''ஸென் புத்தமும் மோட்டார் சைக்கிள்
ஓட்டும் கலையும்'' என்ற புத்தகத்தைக்
கொண்டுவருகிறார் ஒரு ''இன்ரலெக்சுவல்''
நண்பர்.
வைத்தியசாலைக் கூரையில்
செஞ்சிலுவைக் குறி
பொறித்துக்கொண்டிருந்தவரும்
ஹெலிகொப்டர் சூடுபட்டு விழுகிறார்.
எனினும் காகம் இருக்கிறது கடதாசி இருக்கிறது
கூடவே இயந்திரத் துப்பாக்கி ஒலியும்
இப்போதும் எப்போதும் போலக் காற்றில்
இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

brak ik mijn enkel,
struikelend over een kleine hond.
Terwijl ik in bed lag,
brengt een ‘intellectuele’ vriend
me *Zen en het Art of Motorcycle Maintenance.*

De man die het Rode Kruis teken
op het dak van het ziekenhuis probeert
vast te maken , valt;
Opgehaald door een helikopter.
Overigens zijn de kraaien overgebleven,
net als het papier.
Ook blijft het geluid van het machinegeweer,
zoals altijd, in de lucht.

எரிந்துகொண்டிருக்கும் நேரம்

இன்று வாய்திறவாதே மௌனம் கொள்
இன்று மட்டும்.

நம் வாயிலிருந்து வருகிற
ஒவ்வொரு உண்மைக்கும் ஒவ்வொரு
துப்பாக்கிக் குண்டு பரிசாகக் கிடைக்கிற
காலம் ஒன்று வருமோ?
அல்ல எனின் ஏனிந்த அவலம்?

முச்சந்தி மாமரத்தின்கீழ் எரிந்தன
உடல்கள் எழுந்த சுவாலைகளில்
கருகின குருத்துக்கள்.

புகை அச்சம் கொடுமை துயரம் பீதி
அனைத்துமே கறுப்பு

அசுர நிறம் துர்க்குறிகள் விரவி
இருளின் நிழல்கள் கவிய உடல்களும்
மனமும் எரிந்துகொண்டிருக்கும் இந்நேரம்.

In een tijd van brand

Open je mond vandaag niet.
Wees stil alleen voor vandaag.

Zal er binnenkort een tijd zijn,
wanneer elke waarheid die uit onze mond uitbarst,
door een kogel wordt beloond?
Zo niet, waarom dan deze tragedie?

Onder de mangoboom,
waar drie straten elkaar ontmoeten,
liggen de lichamen brandend;
de vlammen die stijgen,
maken erboven de jonge, nog opgevouwen
palmbladeren zwart.

Rook,
angst, wreedheid,
verdriet, terreur.
Alles is zwart;

De kleur van demonen
als donkere schaduwen en
vijandige voortekenen omhullen
de lichamen en de harten
die daar liggen, nu brandend.
Zelfs de vogels

குரல் ஒடுங்கிப் பாடல் இழந்தன குயில்கள்.
மிரட்சி தெறித்த விழிகள் நகர்த்தி
அலற மறந்தனர் சிறுவர்.
சாம்பலைக் காற்றுக் கொண்டு போயிற்று.
எலும்புகளை நாய் கொண்டு போயிற்று.

மனிதத்தைத் துப்பாக்கி முனையில்
நடத்திச் சென்று புதைகுழி விளிம்பில்
வைத்துச் சுட்டுப் புறங்காலால் மண்ணைத்
தள்ளி மூடிவிட்டு வந்து,
தெருவோரச் சுவரில் குருதியறைந்து
நியாயம் சொல்கிறார்கள்,
நியாயம்

யார் கேட்டார் உம்மிடத்தில் நியாயத்தை?
எச்சிறு புல்லும் எச்சிறு தளிரும்
எச்சிறு புள்ளும் நம்பிக்கைகளின்
உயிர்மூச்சுடனேயே மலரும் வளரும்
முதிரும் மடியும் என நான் அறிவேன்.

hebben hun lied verloren,
hun stemmen onderdrukt.
Kinderen vergeten te gillen,
hun geschokte oogleden bevroren.

De wind draagt de as weg,
de honden dragen de botten weg.
Ze houden de menselijkheid
onder schot, schieten
het dood aan de rand van het graf
en schuiven de aarde erover met hun voeten.
De muren langs de straten
zijn bedruipt met bloed als ze
zichzelf rechtvaardigen.

Rechtvaardiging!
Wie heeft u gevraagd om rechtvaardiging?
Ik ken
elk grassprietje,
elke kleine knopje
en het kleinste onkruid bloeit,
groeit, rijpt en sterft
vanwege de levenskracht van de hoop.
Maar nu, wanneer de oudsten

எனினும் சாபங்கள் சூழ்ந்த தாய்நாடு
எமதெனத் துயரில் புலம்பும்
முதியோர் சிலருக்கு இக்கணம்,
உடல்களும் மனமும் எரிந்துகொண்டிருக்கும்
இக்கணம் நம்பிக்கையை எப்படி உரைப்பேன்?
புதைகுழிகளுக்கிடையில் பிணங்களுக்கிடையில்
குருதி படிந்த உடைகளுக்கிடையில்
புத்திர சோகத்தில் நெஞ்சு பிளந்த அன்னையர்
கண்ணீர்த் துளிகளுக்கிடையில்

"துர்ப்பாக்கியம்" தற்காலிகமானது
என்று குரலெழுப்ப மெலிந்த உடலும்
வளர்ந்த தாடியும் உடைந்த மனமும்
குழம்பிய தலையுமாய் வார்த்தைகளுக்கு
அலைகிறேன் நான்.

in hun verdriet roepen,
dat dit, ons land, op dit moment vervloekt is,
wanneer lichamen en harten branden, hoe kan ik op
dit moment van hoop spreken,
onder deze graven,
onder deze lichamen,
tussen de bloedbevlekte kleding,
onder de verdrietige moeders die
voor hun dode zonen huilen.

Ik dwaal,
met mijn verkwiste lichaam
en ongeschoren gezicht,
een zwaar hart en een verwarde geest,
zoekend naar valse woorden van valse troost.

காதல் வரி

இலைகள் உதிர்ந்து உதிர்ந்து
மாரி நெடுந்துயிலுக்கு தயாராகும்
குளிர்கால மரங்களின் மேல்
மூச்செறிகிறது
இன்னும் தலை நிமிராத நிலவு

ஹேக் நகரின்
இச் சமாந்தர வீதியில்
273 ஆம் இலக்க வீட்டின்
முன்னறை
சிறிது புதிது
சுவரில் வான் கோவின் பூமரம்

இரவின் விளக்கின் மெல்லிய ஒளி
கசிந்து
கதிரையின் முதுகின்மீது
விசிறப்பட்டுக் கிடக்கும்
மார்புக் கச்சையின்மீது படர்கிறது

காது மடல்களின் பின்புறம்
இதழ்கள் தொட
மனம் இழைந்து
உடல் அவிழ்ந்து
பொறி கிளம்பித்
தீ பிறந்தது

Liefdeslied

Bladeren vallen en vallen
als de sluimer van de winter nadert;
op de door koude getroffen bomen
ademt
de ontluikende maan.
In Den Haag
op de Parallelweg
huisnummer 273
de voorkamer;
iets nieuwer
Van Gogh's bloemen
op de muur.

Het zachte licht van de nachtlamp
sijpelt en valt
op de beha
die is gedrapeerd
over de rug van de stoel.
Lippen raken
achter de oren,
het hart smelt
het lichaam ontplooit zich
vonken ontbranden
een vuur.

காட்டுத் தீயெனப் பற்றி எரிந்தோம்
தணல் பறந்து
தகித்த வெப்பத்தில்
வெளியே உறைபனியும் உருகிற்று

மொழியைக்
கண்களும் உடலும் எடுத்துக்கொண்ட
பிற்பாடு
சொற்கள் உறைந்தன
பின்
உருகி அனுங்கலாயின
இடையிட்ட மௌனத்தின் அர்த்தப்
பிரவாகமோ
முடிவிலி வரை

நீராய்ப் பெருகி
நதியாய் நகர்ந்து
கடலாய்ப் பரந்து செறிந்தோம்

செயலிழந்து உடைந்து போன
காலைக் கடிகாரத்தின் நுண்ணிய
பகுதிகள்,
இலையுதிர் காலத்தில்
உதிர்ந்து சிதறிய சருகுகள்
இவற்றோடு வீசியெறியப்பட்டுக் கிடந்தன
புலன்கள்

காமனின் கண்ணி வெடி
உயிர் பிளந்து உதிக்கிறது
காதல்
புதிதாக

ஒருபோது நான் நானில்லை
பெண்ணானேன்
நீ என்னுள் நுழையப்
புலன் மயங்கிற்று

We explodeerden in een bosbrand;
de sneeuw buiten
smelt in de
warmte van onze passie.
Taal geconsumeerd door ogen en lichaam;
later
woorden verstijfden
dan
gesmolten en gejammer;
de stilte er tussenin
breidt uit
voor altijd.

Een opgaande vloed
een bewegende rivier
groeit uit in een zee.
Een gebroken, levenloze
wekker
de kleine delen
kleine twijgen verspreid
in de herfst,
hiermee liegen
de zintuigen.
Cupid's mijnen
exploderend leven,
liefde
begint opnieuw.
Een moment van ontbinding
Ik werd een vrouw.
Toen je bij me bent binnengegaan
mijn zintuigen bezwijmden,

புவியீர்ப்பை எதிர்த்து
ஒரு முடிவற்ற நீர்வீழ்ச்சிதான்
நானென உணர்ந்தேன்
மறுபோது ஆணானேன்
இரவின் சங்கீதம்
நடம் புரிகிற
இரு உடல்
வெளி
எரிகிற நிலவு
இன்னும் உதிரும் சருகு

பெருங்காற்றில் உழன்ற
மூங்கில் காடு போலக்
குழம்பிற்று கூந்தல்
விரகம் எரித்த இரவு
விடியலாய் வெளிற
காதல் தீ தணிந்தது

உடல் அவிய
கண்ணிருண்டு துவண்டேன்
எனினும்
துயில் இன்றல்ல
நாளை
அதுவரை
சுழலும் உலகம் தன் அச்சில் மாறிச்
சுழல்க சுழல்க
ஒளிரும் கண்ணும் உடலும் இன்னும்
மலர்க மலர்க.

de zwaartekracht tartend;
een eindeloze waterval
Ik herken mezelf,
word een man.

de muziek van de nacht,
twee levens
in een dans
buiten;
een heldere maan
takjes vallen nog steeds.
Een bamboebos
gevangen in een storm,
het haar in stukken
lust brandende nacht.

Terwijl het begint te schemeren
het vuur valt weg,
het lichaam heet,
slaperig en rusteloos
nog,
slaap niet vandaag
maar morgen.
Tot dan
Blijft de wereld om zijn as draaien;
de oplichtende ogen en het lichaam
blijven bloeien.

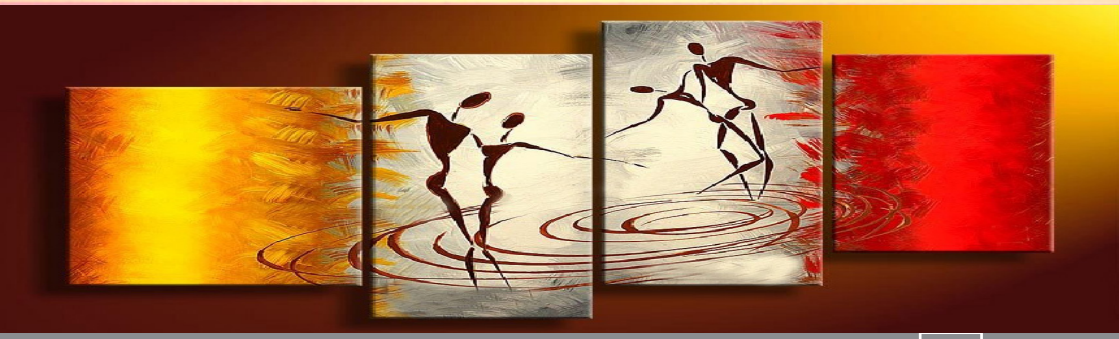

ஊழி

எங்களுடைய காலத்தில்தான்
ஊழி நிகழ்ந்தது.
ஆவிக் கூத்தில் நிலம்
நடுங்கிப் பேய் மழையில்
உடல் பிளந்து உள்ளும்
வெளியும் தீ மூள இருளின் அலறல்.
குழந்தைகளை, மனிதர்களை
வெள்ளம் இழுத்து வந்து
தீயில் எறிகிறது.
அகாலத்தில் கொலையுண்டோம்
சூழவரப் பார்த்து நின்றவர்களின்
நிராதரவின்மீது ஒரு உயிரற்ற
கடைக்கண் வீச்சை எறிந்துவிட்டு
புகைந்து புகைந்து முகிலாக மேற் கிளம்பினோம்.
காப்காவுக்குத்தான் தன்னுடைய
எழுத்துக்களைத் தீயிலிட வாய்க்கவில்லை
ஆனால் சிவரமணி எரித்து விட்டாள்
அந்தர வெளியில் கவிதை அழிகிறது
மற்றவர்களுடைய புனைவுகள்
உயிர் பெற மறுக்கின்றன.
எல்லோரும் போய் விட்டோம்
கதை சொல்ல யாரும் இல்லை
இப்பொழுது இருக்கிறது காயம்பட்ட
ஒரு பெருநிலம் அதற்கு மேலாகப்
பறந்து செல்ல எந்தப் பறவையாலும்
முடியவில்லை நாங்கள்
திரும்பி வரும் வரை.

Apocalyps

In onze eigen tijd hebben we gezien
de Apocalyps. De aarde
beefde naar de dans der doden;
lichamen braken uit elkaar in de wilde storm;
duisternis schreeuwde als alles brandde
binnen en buiten.
De laatste overstroming sloeg kinderen en mannen uit
en gooide ze op de vlammen.
We zijn overleden in een onbeleefd uur.
Zijdelings kijkend met onze stervende ogen
naar de hulpeloosheid
van degenen die ons omringen, kijkend,
we gingen branden en branden.
Toen stonden we op in een rookwolk.
Kafka werd de kans ontnomen
om zijn werken in brand te steken.
Maar Sivaramani brandde de hare.
Poëzie wordt vernietigd in het midden van de lucht.
Wat anderen nu schrijven
weigert te leven.
We zijn allemaal weg;
er is niemand om ons verhaal te vertellen.
Nu is er nog maar
een groot land over, gewond
Geen vogel mag daarboven vliegen
tot onze terugkeer

முத்தோன்

மரங்களற்ற பனிக் காட்டில்
தனித்தேன்

நகரத்தின் பெரும் அங்காடிகளில்
வாங்கிப் புனைந்த தடித்த காலணிக்குள்
பாதம் வெடிக்கிறது

குருதிக் காட்சியில் நிலை குலையும்
என் சித்தம் என்பதில்
பெருகும் அச்சத்துடன்
மிகுந்த தயக்கத்துடன்
என் காலடிகளைத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்

அவையோ
மறுமொழி தெரியாத கேள்விகளைத்
தொடர்ந்தும் வீசிய வண்ணம் உள்ளன

முன்னே
பனிப்பாறைகள் அடர்ந்து
நீர் கண்ணாடி இழைகளாய்த் தூங்கும் வெளியோ
என்னை ஊடுருவு
துருவிச் செல்
வெளிப்படா இரகசியம் வெளிக்கும்
என்று உறுமுகிறது

மரங்களற்ற வெள்ளைப் பனிக்காட்டில்
தனித்தேன்

De oudere

Ik stond alleen
in een woestijn van sneeuw.

Mijn zere zolen bloeden,
dikke schoenen dragen
de stad in haar enorme fabrieken
maakt en karnen uit.

Weet hoe verontrustend
het zicht van bloed kan zijn,
angstig,
met tegenzin,

Ik inspecteer mijn zolen.
Ze onthullen niets,
terugvinden
onbeantwoorde vragen.

Verder
bergen van sneeuw,
hangende wimpel van glas
spreek tot mij:
doorboor me
en ga door
verborgen waarheden zullen zich voordoen.

உயிர் பிழிந்து உருகிக் குரல் எழுப்பினாலும்
கேட்பவர் இல்லை

பயந்த தனிவழிக்குத் துணையென
எவ்வெழுத்தும் இல்லை

திடிரென்று
என் எதிரே வருகிறான்
நரை படர்ந்த நீண்ட கூந்தலில்
பனிப் பூக்கள் சொரிந்திருக்க
கழுகின் இறகுகள் சூடி

முகத்திலும் மார்பிலும் வண்ணங்கள் தீட்டி
கையில் நெருப்புச் சட்டியுடன் வருகிறான்
அவன் மூத்தோன்

சிறு புகை மூட்டி
இறகுகளை அதில் தோய்த்து
என் பாதங்களை வருடுகிறான்
வலியும் குருதியும் விறைப்பும்
தொலைந்து போகின்றன

Ik stond alleen
in een woestijn van sneeuw.

Niemand om te horen
het roep des verwoesting;
geen woorden te bieden
comfort op een eenzame weg.

Plotseling verschijnt hij
over mijn weg;
grijs lang haar
gevlekt met sneeuw
adelaar veren rond zijn nek.

Kleuren getekend
zijn gezicht en borst,
een kom in zijn handen,
hij komt: de ouderling

Hij maakt een kleine vijand;
met veren
verwarmd door de vlammen,
hij streelt mijn zolen;
de pijn, het bloed en de gevoelloosheid
verdwijnen.

என் காலணிகளைத் தூர வீசி எறிகிறேன்
சினம் மிக்க உன் பாடல்களை எறி
அவை நெருப்பு மூட்டும்
அந்த நெருப்பில் நடந்து
இந்த வெளியை மீறு

என்று திரும்பி நடக்கிறான்
பனிக்காற்றில் அவனுடைய நீண்ட கூந்தல்
அலைகிறது
புன்னகையுடன் என் காலடியைத்
திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

Ik vlieg mijn schoenen weg.
“Sprei je boze liedjes uit,
zij zullen ontbranden;
loop op de vuur
en steek deze vlakte over. ‘

Hij loopt weg.
Zijn haar golft
in de koude lucht;
glimlachen,
Ik kijk naar mijn zolen.

பொழுது சாய்ந்தது

பொழுது சாய்ந்தது
வயல் வெளிக்கு அப்பால்
பொழுது சாய்ந்தது
காட்டின் நிழலிலே
பொழுது சாய்ந்தது
இன்னும் பொழியாத மழையின்
கோபத்துக்குப் பின்னால்,
மண்ணில் புரண்டிருக்கும்
நூற்றுக் கணக்கான உடல்களின் மேல்,
கரையில் ஒதுங்கிய துண்டிக்கப்பட்ட
ஒரு காலின் மீது
பொழுது சாய்ந்தது

இழப்பையும் துயரத்தையும் எங்கு குவிப்பது
என்று தெரியாமல் கோள அறைக்குள்
பதுங்க ஒரு மூலையைத் தேடித் துடித்த
சிறு பறவையின் ஒடிந்த இறக்கைகள் மீது
எனது கண்ணீருக்குள் பொழுது சாய்ந்தது.

காலையில் தயங்கித் தயங்கி
வந்து சொல்கிறார்கள்.
உடல் கிடைக்கவில்லை.

Zonsondergang

De zon is over de
uitgestrekte velden verdwenen
De zon is in de schaduw
van het bos verdwenen
de zon is voorbij
de woede van de regen verdwenen,
die nog moet vallen
op de honderden lichamen
die bedekt zijn met het zand;
op een afgehakt been
langs de zeekust,
de zon is ondergegaan.

Op de gebroken vleugels
van een bewogen kleine vogel
die niet weet waar hij zijn
verlies en verdriet moet dumpen
en die zoekt naar een hoek in een kleine kooi
waar hij kan schuilen;
Binnen mijn tranen is de zon ondergegaan.

Bij dageraad komen ze aarzelend vertellen:
het lichaam is niet gevonden.

கேள்

கேள் எப்படிப் புணர்வது
என்பதைப் பாம்புகளிடம்.
எப்படிப் புலர்வது
என்பதைக் காலையிடம்.
பொறுமை என்பது என்ன
என்பதை மரங்களிடம்.
கனவுகளுக்கு வண்ணங்கள்
உண்டா என்பதைத் தூக்கத்தில்
நடப்பவர்களிடம்.

கண்ணீர்த்துளிகள்
சிறைக்கூடங்களாக மாறியது
எப்படி என்பதை அகதிகளிடம்.
பயம் என்பது என்ன என்பதை
நடு இரவில் இந்த நகரில்
நடக்க நேர்கிற கறுப்புத்
தோல் மனிதர்களிடமும்
பெண்களிடமும்.

மோகம் முப்பது நாள்கள்தானா
என்பதை மூக்குத்தி அணிந்த
காதலர்களிடம்.
முழுநிலவில் பாலத்தின்கீழ்
உறைந்த பாற்கடலின் பாடும்
மீன்கள் எங்கே போய்விட்டன
என்பதைக் கார்காலத்திடம்.

Vraag

Vraag slangen, hoe je paren moet.
De ochtend, hoe je aanbreken moet.
Bomen, was de betekenis van geduld is.
En vraag slaapwandelaars wat kleur van dromen is.

Vluchtelingen, hoe hun tranen
hun gevangeniscellen werden.
Vrouwen en zwarten die 's nachts
in de straten van deze stad moeten wandelen,
wat angst is.

Geliefden die neuspiercings dragen,
of lust slechts dertig dagen duurt.
De moesson,
waar de vissen allemaal verdwenen zijn,
of een vis die eens in de stille
melk-oceaan onder de brug zong
op volle maanavonden.

மொழியின் தனிமையிலிருந்து
பிறப்பது என்ன என்பதைத் திசை
தொலையப் புலம்பெயர்ந்தவர்களிடம்.
துயரத்தின் சாறு பிழிந்த தனிமை
எப்படியிருக்கும் என்பதை என்
பனிப்பாறையுள் நெருப்பின்
உயிர்ச் சுவட்டை எறிந்தவளிடம்,
அவளிடம் இவளிடம்.

இரவின் கடைசி ரயிலும்
போய்விட்ட பிற்பாடு, தண்டவாளங்களும்
குளிரில் துடித்துப் பிளக்க
ஒற்றைச் சிறகுடன் கையில்
ஒற்றைப் பூவுடன் காத்திருப்பது
எப்படி என்பதை என்னிடம் கேள்.

Vraag een verloren diaspora,
wat uit de eenzaamheid van de taal geboren is.
Vraag haar, die een gloeiend kooltje
van vuur op de ijskliffen
van mijn leven heeft geworpen,
over de echte eenzaamheid van verdriet.
Vraag het haar en haar.

Vraag me,
wanneer de laatste trein
van de avond is gegaan
en de spoorlijnen schudden
en in de kou breken,
wat is om te wachten met een
enkele vleugel en een
enkele bloem.

துண்டிக்கப்பட்ட காலின் கதையை எழுதுகிறேன்

மலைகளிலிருந்து இறங்கி
பாலை வெளியூடாக நகரம் நோக்கிச் செல்கிற தெரு ஒன்று
இப்போது குற்றுயிராகக கிடக்கிறது

போரின் வரலாறு குருதியில் குழைத்துத் தூவி விட்டிருக்கிற
சித்திரங்கள்
தெருவின் மீது துயர் தீராத ஆவியாய்த் தொடர்கின்றன
காயம் பட்ட மரங்களின் கண்ணீர்
உதவி தர வந்த வெளிநாட்டாரின்
வாகனங்கள் விட்டுச் செல்கிற தடங்களின் மீது படிகிறது

உரிமை கோரப்படாத உடலை
அசிரத்தையுடன் மூடும் பிண அறைப் பணியாளனைப் போல
புழுதி கண்ணீரை மூடுகிறது
படை எடுப்புகளால் துவண்டாலும் தெரு இருக்கிறது
கண்டேன்:
தெரு வழி பிரியும் சந்தியொன்றில்
பாதி உடைந்திருந்த வழிகாட்டிக் கல் ஒன்றை
அதன் மீது குந்தி இருந்தது ஒரு மண்டையோடு.
நீரற்ற நெடுந் தெருவில் தாகம் பெருக்கெடுக்க
காட்டின் உயிர் நாடியை நோக்கித் திரும்பிய போது
கண்டேன்.
பாலை மரத்தின் கீழ்த் துண்டிக்கப்பட்ட கால் ஒன்றை

Ik schrijf het verhaal van een afgesneden been

Een weg die begint in de bergen
loopt door dit onvruchtbare land
naar de stad,
ligt nu verontrust.
Het verhaal van oorlog gemengd met bloed
in verspreide fragmenten
zoals rusteloze spoken,
volgt de weg in verdriet.
De tranen van gewonde bomen,
gevestigd op de punten
Achtergelaten door de auto's
van goedbedoelende NGO's.

Het stof bedekt de tranen
onverschillig, zoals een doodgraver
het lichaam van een onopgeëist lijk bedekt.
Uiteengereten door de oorlog,
de weg overleeft;
Ik zag
waar de weg zich splitst,
een half afgebroken mijlpaal;
er lag een schedel op

Op deze onvruchtbare weg
verteerd door dorst
draaiend naar het bos,
zag ik onder een Paalai-boom
een gesneden been.

எவ்வித முறைப்பாடுகளுமற்றுக் கிடந்த அந்தக் காலில் இருந்து
ஆயிரம் கதைகள் எழுந்து காடுகளை நிறைத்தன
நினைவழியாப் பொழுதொன்றில் காடுகள் உருவான போது
அவற்றுடன் கூடப் பிறந்த
மாயத் தோற்றங்களையும் ஐதீகங்களையும்
இந்தக் கதைகள் இப்போது இடம் பெயர்த்து விட்டன

இடம் பெயர்ந்த மாயக் கதைகளும் ஐதீகங்களுமோ
புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் தமிழர் கோவில்களிலும் வாழ்க்கைக்
கோலங்களிலும்
பாவச் சின்னங்களாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன
அவற்றின் கீழ், இருட்டறைகளில்
கழிவிரக்கமும் தொலைவு தரும் பொறுப்பின்மையும் படர
உலவி வரும் நடைப் பிணங்களைக்
கண்டேன்

கண்டேன்:
வலி, வீரம். துன்பம், கொடுமை, ஆற்றாமை
எல்லாவற்றினதும் தாங்கு நிலமாக இருந்த காட்டில்
துண்டிக்கப்பட்ட கால் ஒன்றை

கண்டேன்.
எனது கனவின் கல்லறைகள் மீது
தனது கதைகளை
மௌனமாக எறிந்து கொண்டேயிருக்கும்
துண்டிக்கப்பட்ட கால் ஒன்றை.

Duizend verhalen
kwamen op om het bos te vullen
over dat been, dat daar zonder protest lag.

Die verhalen vertelden
de wonderlijke verhalen en gezichten
dat het bos bij de geboorte verwierf
lang voor de tijd van de herinnering
De getoonde verhalen en overtuigingen hangen nu
in diasporaanse landen,
in de tempels van Tamils, in hun talloze levens,
als belichaming van de zonde.

Daaronder,
medeleven in verduisterde kamers
de onverantwoordelijkheid van afstand,
zie ik in deze lopende lijken

Ik zag
in het bos verzwolgen
pijn, moed, verdriet, onderdrukking, wanhoop
het afgesneden been

Ik zag
op het graf van mijn dromen,
verspreidend zijn verhalen in stilte
het afgesneden been.

நிறம்

பனி படர்ந்து உலர்ந்த பாதையில்
எப்போதும் போல மங்கிய ஒளி
தரும் தெருவிளக்கின் கீழ்
குளிரில் விறைத்துச் சிவந்த
மூக்கு நுனியும் கிழிந்து தொவழும்
மேல் மேலாடையும் அதன் மேல்
அசிரத்தையுடன் ஒட்டப் பட்டிருந்த
ஒரு சிறு கனடியத் தேசியக் கொடியும்
அடர்ந்த நீண்ட பழுப்புத் தாடியில்
நூற்றாண்டுகளாய்ச் சேர்ந்த அழுக்கும்
கறையும் உறைந்த பியர் நுரையின்
படிவும் தலையில் மழை பனி புயல்
வெயில் எல்லாவற்றிலும் அடிபட்டுத்
தோற்றம் சிதைந்த காட்டுப்பச்சை
இராணுவத் தொப்பியும் கூனல்
முதுகும் வளைந்த நகங்களும்
நீண்டு நெளிந்து சிக்குண்ட மயிரும்
எனச் சுருண்டு கிடந்து பாதி இருளும்
பாதி வெறியுமாய் அடிக்கடி திறந்து மூடும்
நீலக் கண்களுடன்

கால் பணம் கேட்டு
இரப்பவன் சில்லறை
எறிபவர்க்கு நன்றி
என்கிறான் எறிய மறுத்தேன்
'Fuck you, paki,'
என்று முகத்தைத்
திருப்பினான்.

Kleur

De straat is droog na een val van sneeuw,
onder de straatlamp met zijn dim licht,
de punt van zijn neus bevroren en rood,
een kleine Canadese vlag stond onzorgvuldig vast
op zijn geslepen, hangende overjas,
eeuwen vuil en vlekken en bierschuim
op zijn lange, dichte bruine baard,
een bosgroen legermuts op zijn hoofd
nu vormloos,
geplukt door sneeuw, wind en regen,
Met teruggesneden, kromme nagels en
lang, krullend, verstrengeld haar, hij ligt verstoord,
zijn blauwe ogen knipperen vaak,
deel verzonken in duisternis
deel gek

Hij pleit voor geld
en bedankt degenen die hem munten geven.
Ik weigerde.
'Fuck you, Paki,'
zei hij, terwijl hij
zijn gezicht draaide.

நந்திக்கடல்

எல்லாத் திசைகளிலும் காலாட்படை
முன்னேறுகிறபோது அங்குலம்
அங்குலமாக நிலம் மறைந்தது
நிலக்காட்சி கருகியது
மௌனத் திரைப்படத்தில் ஓலம்
எழுப்புகிறது மக்கள் பெருந்திரள்
செல்லும் இடம் எங்கே?

கடல்மடியும் கடற்கரையும்
துணை நிற்கும் எனச் சென்றோரின்
கண்முன்னே குறுகித் தெறித்து
மறைந்தது கடல்

Nandikadal

Toen de pelotons vooruitgingen
uit alle richtingen beetje bij beetje,
het land verdween,
het landschap werd zwart.
Op het stille scherm
de menigten verheffen hun klacht:
Waar kunnen we naartoe?

Ze hadden gereisd, in de overtuiging
dat de schoot van de zee en de
vriendelijke oever hun haven zouden zijn.
Voor hun eigen ogen kromp de zee ineen,
verspreidde zich en verdween.

கரடியின் கதை

அழையா விருந்தாளியாக
காலையில் தேநீர் குடிக்க
வந்த கரடியின் கதையை
மகனுக்குச் சொன்னேன்

கறுப்பில் பெரும் புள்ளி
விரவிய வெள்ளைக் கரடி பெரியது
இணக்கமும் மென்மையின்
மலர்களும் சூழ அது நடந்து வருகிறது
காற்றும் இடம்பெயரா நடை

சிட்டுக்குருவிகளும் மாடப்புறாக்களும்
அதனைப் பார்த்து ஓயாமல் சிரிக்கின்றன
தேனீக்கள் புலம்பெயர்ந்து விட்டன
"சரி, தேநீர் கிடைக்குமா?"
என்றது கரடி இது என்ன கேள்வி?
தேநீருக்கல்லவா காத்திருக்கின்றோம்
என்றான் மகன்

Over een Beer

Ik vertelde mijn zoon
het verhaal van een beer
die op een ochtend langs kwam,
als een ongenode gast,
om thee te drinken.

Een grote man met zwarte vlekken,
gemengd in een witte jas.
Hij liep op ons af,
vriendelijk, aangenaam,
omringd door bloemen van zachtheid.
Zijn schrijden sloeg nauwelijks de wind af.

Mussen en ring- nek duiven
namen een kijkje en barsten uit in gelach,
honingbijen gingen in ballingschap.
'Nou, krijg ik thee?' vroeg de beer.
Wat een vraag! Net waar we op zaten te wachten,
zei mijn zoon tegen hem.

சூடான தேநீர் அல்லவா?
எல்லோருமாக மெல்ல மெல்லப் பருகினோம்
''ஆ, நீர் தேநீராக மாறிய அதிசயம் என்ன?''
எனக் கரடி சிரித்தது அச் சிரிப்பில்
கிளம்பிய பெருங்காற்றில் தேநீர் ஆறிவிடுகிறது
ஒரே மிடறில் தேநீரைக் குடித்து விட்ட
பிற்பாடு பெருமூச்சுடன் சொல்லியது கரடி:
''தேநீர்க் கோப்பையுள் இப்போ எஞ்சி இருப்பது
வெறுமை வெறுமையை என்ன செய்வது?''

நடுவில் முளைத்த கல் போல கேள்வி நமக்கு
நடுவில் இருக்க கரடியோ காட்டுள் சென்றுவிட்டது
''வெறுமையை என்ன செய்யலாம்''
என மூன்று வயது மகனைக் கேட்டேன்
''பாறைக்குக் கீழே வைத்துவிடுங்கள் அப்பா''
என்றான் பயல்.

Kokend hete thee, was het? We moesten het
heel langzaam drinken.
‘Wat een wonder, water wordt thee’,
lachte de beer.
Van dat gelach ontstond een storm,
die onze thee afkoelde.
In een slok dronk de beer zijn thee op
en zei met een zucht,
‘Al wat in mijn beker overblijft is leegte.
Wat zullen we ermee doen? ‘

Door de vraag te laten vallen tussen ons,
zoals een steen,
trok de beer zich terug in zijn bos.
Ik vroeg mijn driejarige zoon:
“Wat zullen we met leegheid doen?”
‘Laat het onder een rots liggen, vader,’
zei de jongen.

கடலின் கதை

கடல் பற்றி ஆயிரம் கவிதை
எழுதினேன் முடியவில்லை
கடலும் கவிதையும்

உறைந்த கடலையும் தெரியும்
எறிகணைகளின் எரிமழைக்குத்
தப்பி கடலோடு அலைய வந்தவர்களை
கப்பலோடு கவிழ்த்த கடலையும் தெரியும்
பாடும் மீன் படுத்த கடல்
திமிங்கிலம் விளையாடும் பச்சைக் கடல்
பேராசைக் கடல் என
எல்லாக் கடலும் தெரிந்தாலும்
கடல் கடல்தான்
கவிதை கவிதைதான்
கயிறிழுப்பில் வெற்றியுமில்லை
தோல்வியுமில்லை.

Het verhaal van de zee

Ik schreef duizend zeegedichten
maar er is geen einde
aan de zee,

noch aan poëzie.
Ik ken de bevroren zee.
Ik ken ook de zee die
het schip liet vergaan en iedereen erin,
vluchtend voor de regen van vuur,
van vallende raketten,
die hoopten over de zee te zwerven.
Ik ken elke zee -
de zee waar zingende vis slaapt,
de zee waar dolfijnen spelen,
de groene zee,
de hebzuchtige zee.
Maar de zee is de zee
en poëzie is poëzie.
In de trekkracht van het touw
is geen overwinning
noch nederlaag.

திரிதல்

எதிர் எதிராக அமர்ந்து கொள்கிறோம்
யன்னல் எல்லாம் சிறகுகளாக
விரைகிறது றயில்.
சிதறிப் பறந்தன வண்ணத்துப் பூச்சிகள்
விட்டு விட்டுத்
தொடர்கிறது வயல்வெளி.

இன்னும்
கடலும் அழகு: மலையும் அழகு
நதியும் கூட அழகுதான்
எல்லாம்
எங்கள் இருப்பில்
அர்த்தம் கொள்ளும்.

Roamen

We zitten tegenover elkaar.
De ramen worden vleugels,
als de trein racet;
verstoord,
de vlinders flitsen;
velden passeren,
verschijnen opnieuw.

Nog steeds,
de zee is prachtig, de bergen zijn prachtig;
ook de rivier is prachtig.
Alle,
in onze houding,
betekenis verzamelen.

இருள்

பாட்டற்றவர்கள் இருளைத்
தேடியலைந்தபோது வழி தவறி
நான் இருந்த கடலோரம் வந்த
மூன்று நூறு குழந்தைகளின்
உலர்ந்த கண்ணீரில் தாயைத்
தேடிக் களைத்த சுமைதாங்கிப்
பாரம் முடிவிலியாய்த் தொடருமென
எல்லோர்க்கும் தெரிந்தாலும்
ஒருவருமே இதனை
எதிர் பார்க்கவில்லை
என்ற போலி அறிக்கைகளின்
காயாத மையையும் கயமையின்
நிழலையும் நீங்கள் அறியாவிட்டாலும்
கவிஞன் அறிவான் கதை.

Duisternis

Toen zij die geen liederen hadden
op zoek gingen naar de duisternis.
Ik, de weg kwijt zijnde, bevond me aan een
kust
waar driehonderd kinderen kwamen,
moe van het zoeken naar hun moeders,
met opgedroogde tranen op hun gezichten,
een last dragend die we allemaal kenden
zou de onze voor altijd zijn.
Misschien kent u de inkt niet
nog niet droog, noch de smet van bedrog
in de valse aankondiging:
Deze gebeurtenissen waren totaal onverwacht.
Maar de dichter weet het.

கோடை காலத்தில் கண்ணாடி அணிந்த பெண்ணை முத்தமிடும் போது...

முன்பொரு காலம்
கண்ணாடி அணிந்த பெண்களை முத்தமிடுவது பற்றி
நிறையக் கேள்விகள் இருந்தன
இக் கணம் இல்லை

கோடைகாலக் கடற்கரையில்
காற்று விட்டு விட்டு மணல் அள்ளித் தூவும்
நடுப்பொழுதில்
கண்ணாடி அணிந்த ஒரு பெண்ணின் பெருங்கண்கள்
என்னை உள்விழுங்குகின்றன

வேட்கை முன் வரும் போது
பின் வாங்குவது மடமை என்ற
உள்ளுணர்வுடன்
நிலை கெட்டு முன் நகர்கிறேன்

மூக்கு நுனி அளவில் முத்தத்துக்கான
இடைவெளி இருக்கும் போது
தலை
இடப்புறம் சாய்ந்ததா?
வலப்புறம் சரிந்ததா?

இன்று
மழை அநியாயம் செய்த ஒரு கோடையில்
ஒளி மிகுந்து வந்த நாட்களில் ஒன்று

கூடு திறந்தது
காடு விரிந்தது
புன்னகை எழுதிய முகங்களில்
கனிவும் துலங்கிற்று

Kussen met een vrouw die een bril draagt in de zomer

Er was een tijd eerder
toen ik al deze vragen had
Over hoe je vrouwen kust die een bril dragen,
maar niet op dit moment.

Op het strand, deze zomerse middag,
van tijd tot tijd verstrooit
de wind het zand,
en de grote ogen
van een vrouw met een bril
verteren me.

Eenmaal verlangend naar vooruitgang
alleen een dwaas houdt terug,
denk ik,
dus ik loop naar haar toe.

Als we dichtbij genoeg komen
zodat onze neuzen elkaar raken,
vraag ik me af:
kantel ik mijn hoofd naar links?
Of rechts?

Vandaag,
een van de zeldzame heldere dagen,
in deze zomer al verwend door regen,
de kooi is geopend,

மணலோரம்
புழுதி தூவிய மழலைச் சிறு பாதங்கள்
நிலத்தையும் கடலையும் அளக்கின்றன
நிறைவின் வசீகரமும் குதூகலமும்
கடலோரம்

சாயா இள முலைகள் தாங்கி
மென்மையாகத் துடித்து
விரிந்து வழி தரும் இதழ்களை முத்தமிடும் போது
மூடப்படாமல் இருக்கும்
அவள் கண்களைக் பார்த்தேன்
கண்ணாடி ஊடாக

கண்ணாடியின் முன்
இன்னொரு கண்ணாடி
அவற்றில்
ஆயிரம் கோடி விம்பங்கள்
அதில் நான் எது?
நீ எது?

கண்ணாடி அணிந்த பெண்ணை
முத்தமிடும் போது
எதிர்பாராமல்
கால் மண்ணில் புதைந்துவிட
முதல் முத்தத்தில்
முற்றாகப் பிடிபடாமல்
மேல் உதடு நழுவிற்று

de natuur breidt zich uit
en er is vriendelijkheid
op de lachende gezichten.
Op het strand.

De kleine voeten van kinderen
meten het land en de zee,
het zand verstrooiend
De charme en vreugde van vervulling
aan de kust.
Als ik haar stevige jonge borsten vasthoud
en haar lippen kus,
bevend, iets uit elkaar gaand,
Ik zie door haar bril
haar ogen wijd open.

Spiegel voor
spiegel,
en in hen
een miljoen
reflecties.
Welke ben ik?
Welke ben jij?
Als ik
de vrouw kus die een bril draagt,
plotseling
zinken mijn voeten dieper
in het zand.
Dus in mijn eerste kus
kan ik haar bovenlip
niet bereiken.

திரை மறைவு இல்லை
இருள் இல்லை
நேற்று என்பது பற்றிய கேள்விகள் இல்லை
நாளை பற்றிய ஆதங்கமும் இல்லை
உடல் பிணைய இன்று அவிழ்கிறது உறவு
இறுக்கம் குலையக் கூந்தல் புரள்கிறது
ஒளி துவட்டி எடுத்த
உடலின் பின்புறம்

சுற்றுச் சூழலில் வெற்றுடம்புகளின்
திருவிழா
பால் பேதமற்ற எல்லோரையும் அவ்வப்போது
தோய்த்தெடுக்க
உப்பு நீரில் ஒரு பெரும் அலை

இரவு எழும் முன்பாக நாள் முடிந்தது

ஒரு காலத்தில்
கண்ணாடி அணிந்த பெண்களை முத்தமிடுவது பற்றி
நிறையக் கேள்விகள் இருந்தன
இக்கணம் இல்லை.

Er is geen gordijn
om achter te verbergen,
geen bedekking van de duisternis
geen vragen over gisteren,
geen angst voor morgen.

Vandaag, als lichamen elkaar verweven,
een relatie ontvouwd,
en haar strakke vlechten komen ongedaan
op haar zonnige rug.

De achtergrond hiervan:
een feest van naakte lichamen.
Zo nu en dan
drenkt een geweldige zoute golf
iedereen,
zonder onderscheid van geslacht.

Voordat de nacht viel, was de dag voorbij.
Er was een tijd
toen had ik deze vragen
over hoe ik vrouwen moet kussen die een bril dragen,
maar niet op dit moment.

தொலைபேசி அழைப்பு

வெள்ளைக்கொடி கைகளில்
ஏந்தி விட்டோம்
அழைப்போம் காத்திருங்கள்
என்று சொன்னவரின்
அழைப்பைக் காணவில்லை
சூரியன் மெல்ல மெல்ல எழுகிறபோது
இருள் பரவுகிறது

வலியின்றி இறக்கும் இன்பம் கிடையாமல்
குருதி பெருக மூச்சிழக்கும் நண்பர்களை
இன்னொரு முறை பார்க்கிறோம்
காடுவரையும் கடைசிவரையும்
செய்மதித் தொலைபேசி
தொடர்ந்து வந்தாலும் இதுதான்
உங்களுக்கான எனது இறுதி
அழைப்பாகும்
சென்று வருகிறோம்.

Telefoontje

We hebben onze witte vlaggen omhoog gestoken.
Nog geen teken
van de beloofde boodschap
waarop we wachten.
Duisternis verspreidt zich
zelfs als de zon opkomt, langzaam, langzaam.

We kijken nogmaals naar onze vrienden
die de vrede van een pijnloze dood werden ontzegd
wiens bloed stroomt terwijl ze hun laatste adem uit-
blazen.
Onze satelliettelefoons gaan met ons mee
naar de crematieplaats, naar het einde.
Maar dit is mijn laatste oproep:
we moeten nu vertrekken.

படத்திலுள்ள சிறுவர்கள், பெண்கள், ஆண்கள்

படத்திலுள்ள சிறுவர்கள், பெண்கள், ஆண்கள்
யாரெனக் கண்டு பிடிப்பது எங்களுக்கு எளிது
ஒளியின் இரசாயனம்
அவர்கள் குரலை எங்களுக்குத் தரவில்லை
பாதி உயிரில் துடிக்கும் உடலின் மணத்தை
அது பதிவு செய்யாது
சூழ நின்ற படையினரின் சப்பாத்துக்களை மீறி எழுந்த
ஒரே ஒரு அவலக் குரல்
ஆகாயத்தில் மிதந்த சாக்குருவியினுடையது

சிறுவர்கள், பெண்கள், ஆண்கள்
அனைவரது பெயர்கள் அறிவோம்
ஊரை அறிவோம்
கனவுகள் அறிவோம் எமாற்றங்கள் அறிவோம்
நெருங்கிய உணர்வின் கையறுநிலை அறிவோம்
சினந்தெழுந்தவரின் இறுதிக் கண்வீச்சை அறிவோம்

மற்றவர் அறியா மொழி அது
எனினும்
இவை உங்களுக்கு உதவாது

Foto's van kinderen, vrouwen en mannen

Het is makkelijk voor ons om erachter te komen
wie er in deze foto's staan;
wie zijn deze kinderen, vrouwen en mannen.
De eigenschappen van het licht
kan ons hun stemmen niet geven.
Ze kunnen de geur niet opnemen
van lichamen schuddend, half-levend.
De enkel gekwelde schreeuw
stijgend boven het geluid
van soldatenlaarzen
horen bij de vogel van de dood
hoog boven, in de lucht.
We kennen al hun namen,
de namen van deze kinderen, vrouwen, mannen.
We kennen hun woonplaatsen,
hun dromen, hun teleurstellingen.
We weten de absolute hulpeloosheid
van hun laatste momenten.
De laatste wijd open blik van diegene
die in woede op kwam.
Het is allemaal in een onbekende taal
voor anderen.

நீங்கள் அடையாள அட்டையைக் கேட்கிறீர்கள்
பிறப்புச் சான்றிதழைக் கேட்கிறீர்கள்
எழுத்துமூலமான பதிவை வலியுறுத்துகிறீர்கள்

இனப்படுகொலைக்கோ உயிராதாரம் உண்டு
கண்ணீர் எரிந்து உணர்வெழுதும்
நுண்சாட்சியம் உண்டு
கதை கதையாய்க் கொலை கொலையாய்
உறங்காத மொழியிலும் உலராத வரலாற்றிலும் நினைவுகள் உண்டு
தரலாம்

பெறுவதற்கு யாருமில்லை
சிறுவர்கள், பெண்கள், ஆண்கள்
குருதி,மழை, சேறு.

Maar niets hiervan zal zijn waar je gewend bent.
U vraagt om identiteitskaarten,
U vraagt om geboortecertificaten,
U dringt aan op het vastgelegde
gedrukte woord.
Maar wat de volkerenmoord
betreft, is er een levend bewijs.
Er is de subtiele getuige geschreven
in de taal van gevoelens en brandende tranen.
Er zijn herinneringen aan elk verhaal,
elke moord, een geschiedenis nog steeds fris,
een taal die ooit wakker wordt.
Deze zouden we kunnen delen.
Maar er is niemand om hen te ontvangen,
kinderen, vrouwen, mannen,
bloed, regen, slijk.

ரோஹிங்கா மக்களுக்கும் எமக்கும்...

என் குழந்தையைக் கை விட்டேன்
கடவுளே,
என்னை மன்னியும்
என உம்மை நான் கேட்க முடியாது
குழந்தையைக் கொல்வதற்கு மூன்று நிமிடங்களுக்கு
முன்னர்தான் என் கைகளை வெட்டினீர்கள்
வலியிலும் துயரிலும் ஓலத்திலும் உமக்குக்
கருணை எழாது.
என் குழந்தையின் வயிற்றில்
ஈட்டியை மென்மையாகச் செலுத்தியபோது
என்னை நோக்கி அவன் எறிந்த
இளிவரல் புன்னகை
அவர்கள் எல்லோருக்குமான கொடுஞ் சாபமாக
அங்கே இருக்கப் போகிறது
என்ற நினைப்பில்
நானும் போய்விட்டேன்.

மெல்லிய ஊதா வண்ணத்தில்
போர்வை அணிந்திருந்த பிக்குணி
சூரியனுக்கு மன்னிக்கத் தெரியாது
என்று சொல்கிறாள்
அவளது பிச்சை ஓட்டுக்குள்
துண்டிக்கப்பட்ட குழந்தையின் கை

Aan de Rohingyas en ons

Ik verliet mijn kind,
mijn God
Ik kan je niet meer vragen
om vergeving.
Slechts drie minuten
voordat je het kind doodt,
heb je mijn handen afgehakt.
Te midden van pijn, verdriet en geklaag
zul je geen genade vinden.
Toen de pijl zachtjes in de buik van mijn kind
werd gestoken
De verloren lach
Die hij toen op mij gooide,
zou in hun wrede vloek veranderen dacht ik.
Ik vertrok.

De boeddhistische monnik
die een licht paars mantel droeg zei,
de Zon weet het niet te vergeven.
In haar bedelkom,
een gehakte kinderhand.

றக்கைனில் இறங்கும் போது
நான் மியன்மாச் சாரம் கட்டியிருந்தேன்
நெற்றியில் குங்குமம். சந்தனம் கூட.
''இந்து''வாய் இருந்தால் சிக்கல் இல்லை என்றான்

அன்பன்
நண்பன்.
பௌத்தன்
வழிகாட்டி

உனது நிறம் இங்கு உவப்பானதல்ல
சிவப்புத் தோலும் இந்துச் சாயமும்
இங்கே உய்ய வழி தரும்
என்றாலும் வா , பார்ப்போம்
என்று சொல்ல நடக்கிறோம்
கனடாவிலும் மண்ணிறத் தோலர்
இருக்கிறார்களா என்றார் தோழர்.

Toen ik in Rakhine aankwam,
droeg ik mijn Myanmar sarong;
ook vermiljoen en sandalwoodpasta
op mijn voorhoofd.
Er is geen probleem
als u een ‘hindoe’ bent.

Hij;
geliefde
een vriend
een boeddhist,
een gids -zei

Uw kleur is hier niet welkom.
Alleen als lichte Hindoe,
zul je hier overleven.
Maar toch, laten we eens kijken,
je komt met mij mee,
zei hij.
We lopen samen.
Mijn vriend vroeg
zijn er mensen met een bruine huid
in Canada

அடுத்த அடி எடுக்க முன்பு
வந்த பௌத்தக் கும்பலிடம்
நான் பங்களாதேசம் அல்ல என நிறுவ முடியாததால்
உயிர் தப்பி
நிறம் காத்து அடுத்த பறப்பில் திரும்பிச் சென்று
ஆங் சான் சூகிக்கு
ஒரு தாமரை மலரைப் பரிசளிக்கிறேன்.

பசியில் அழுகிற குழந்தைக்கு
ஒரு பிடி சோற்றை (அல்லது ஒரு விசுக்கோத்தை)
உண்ணக் கொடுத்துவிட்டு
அதன் கழுத்தைத் துண்டித்தவனைக் கண்டதுண்டா?
மியம்மாவில், ஈழத்தில், வியட்னாமில், கொங்கோவில்,
காஷ்மீரில், யேமெனில், பலஸ்தீனில், எல்சல்சவடோரில்.....

Ik kon niet bewijzen, dat
ik geen Bangalish was
aan de boeddhistische menigte,
die mij benaderde,
voordat ik een volgende stap zette.
Ter bescherming van onze kleur, ontsnapte ik
en gaf een lotusbloem
voor Aung San Suu Kyi.

Heb je een man gezien
die en handvol rijst (of een koekje) geeft
aan een kind dat huilt van de honger
en vervolgens zijn kop er afhakt?
In Myanmar, Sri Lanka, Vietnam, Congo
Kasjmir, Jemen, Palestina, El Salvador ....

நான் இறந்து போகிறபோது

நான் இறந்து போகிறபோது
என்ன நடக்கும்?

அது ஒரு காலைப் பொழுதானால்
நிலவு எழும்
மாலையானால்
தேர்க்கால்கள் ஒடிந்து விழக்
காத்திருக்கும் சூரியனின்
கண்ணசைவில் காலத்தின் நிறம் பிரியும்
இரவெனில்
பறவைகள் தூக்கம் தொலைத்து விழித்தெழுந்து
பாடும்
அந்தப் பாடலின் அலைகளில்
சாக்குருவியின் இறகுகள் தீப்பட்டெரியும்.

நான் இறந்து போகிறபோது
என்ன நடக்கும?

காற்றில்லாத போதும்
எல்லாக் கதவுகளும் சாளரங்களும்
தாமாகத் திறந்துகொள்ளும்
சங்கீதமும் அழுகையும்
ஒன்றை வெட்டி ஒன்றென மாறி மாறி எழும்

நான் இறந்து பேகிறபோது
நிசப்தத்தின் உள்ளொலியில் கவிதை எழுகிறது

Wanneer ik sterf en vertrek

Wat zal er gebeuren
wanneer ik sterf en vertrek?
Als het toevallig ochtend is
zal de maan opkomen.
Als het toevallig avond is,
terwijl de wielen van de wagen afbrokkelen,
in de knipoog van de wachtende zon
zal het licht gloeien.
Als het toevallig nacht is
de vogels, gewekt uit de slaap,
zullen zingen.
In de melodie van dat lied
de veren van de kievit zullen verbranden.

Wat zal er gebeuren
wanneer sterf ik en vertrek?
Zonder de wind
zullen de deuren en ramen
opengaan;
Gelach en gehuil
zullen samen smelten.
Wanneer ik sterf en vertrek
Zal een gedicht opstaan uit het geluid van stilte.

நான் இறந்த பிற்பாடோ
தலைவாசலை மூடாதே
கிடுகு வேலி பிரித்த மாற்று வழியும் தேவையில்லை
நான் போக
வெறும் நீரைச் சிந்தவிடு
என்னுடலில்
நான் எரிவேன்

நான் இறந்த பிற்பாடு

புற்களின் கண்ணீர்த்துளி
இருளின் குருதி
பூமியின் நரம்புகளில் துயர் மீட்ட வரும்
கடலோரக் காற்று வெளியில்
ஆடும் விளக்கு

Als ik dood ben
sluit dan de voordeur niet
verwijder het hek niet
voor een ander pad.

Als ik vertrek
mors water
op mijn lichaam,
ik zal verbranden.
Nadat ik dood ben
de tranen van het gras
het bloed van de nacht
het briesje van de zee
om het verdriet van het land te bespelen
de zwaailamp.

தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி அவையவத்து
முந்தியிருப்பச் செயல்

மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை
என்நோற்றான் கொல் எனும் சொல்

Deze gedichtenbundel is een kleine selectie gedichten van Cheran, een van de belangrijkste dichters die tegenwoordig in het Tamil schrijft. Sinds zijn negende schrijft Cheran al gedichten varierend van rijmpjes tot heel technische stukken. Ook met bijna lyrische gedichten die strak op rijm over liefde, de maatschappij of de dood gaan. Hij neemt je aan de hand mee zijn hoofd in. Soms lichte versie, soms klassiek, soms ongecompliceerd, soms een grote puzzel, somes zwaar, soms licht. Maar elke heer raakt het je hart. Een beetje om te huilen, een beetje om te lachen.

9 789553 557407

Gedichten van Cheran - Het Verhaal Van De Zee (Tamil - Dutch)